

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

In de jongste Raadsvergadering is met 37 tegen 5 stemmen besloten met het gecombineerde gezelschap *Comoedia-Verkade* een overeenkomst aan te gaan tot bespeling van den Stadsschouwburg. Naar aanleiding hiervan bovenstaande foto van de beide directeurs: Eduard Verkade (zittend) en Dirk Verbeek (staand).

De Modelwasscherij

over het Y, doet Uw bonte overhemden niet verkleuren.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarde

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST

AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn

Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

SUCCE'S

is het motto voor uw zaken
indien U wil adverteeren in
De Stad Amsterdam

A. H. LEMARCHANT
MEUBELMAKER
Nassaukade 304a - A'dam
Aparte Modellen
Gewone Prijzen

**STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE**

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

MATH. VAN DE GRAAF

FIRMA J.W.J. VERMEIJ
VARKENSSLACHTERIJ

MET
ELECTRISCHE WORSTBEREIDING
SPECIALITEIT IN
FIJNE VLEESCHWAREN

TELEFOON NOORD 9033

Assendelftstraat 3 - AMSTERDAM
BEZORGING DOOR DE GEHEELE STAD

Corona-Bonbons zijn fijn van smaak

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
- DEN BOSCH -**

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.-
Vooruit betaalbaar.

Laat Uw premieplaat van
„De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Grote sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

*Ons geheim
is:*

*U goed en
goedkoop het
beste te kunnen
leveren!*
Overtuigd U bij

BLOM's
BEDDENMAG.
FERD. BOLSTR.18

**ONS PRIMA
2PERS.3DEELIG
LINNEN DAMAST
RECLAME
BEDSTEL f 65.-**

**QUICKER
THAN QUICK**

OPPERSEN - ONTVLEKKEN
CHEM. REINIGEN - VERVEN
KEEREN - REPAREEREN
GUMMI-KLEEDING REPARATIËN
ONZICHTBAAR STOPPEN

TELEFOONNUMMER 45341
6 GRAVENSTRAAT 6

Weg met de waschvrouw!

Ik wasch zelf!

Mijn prima kwaliteit
Gummi en Celluloid
**Boorden, Fronts, Man-
chetten, Verpleegster-
boorden en manchet-
ten, Halfhemdjes voor
oude heeren enz.**

zijn alleen met koud water af te
wassen, jeren te dragen, van
het beste linnen strijkgoed niet
te onderscheiden, met knoops-
gatenversterking voorzien en
nemen heelst geen vuil aan..

Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36

N.V.

**HOLLANDIA's
GOEDERENHANDEL**

NIEUWENDIJK 120 - AMSTERDAM

TELEFOON 30192

**DAMES
HEEREN
KINDER
KLEEDING**

CONFECTIE EN NAARMAAT

PRIMA STOFFEN - ELEGANTE COUPE

DE GEMAKKELIJKSTE BETALINGS-VOORWAARDEN

RADIO
NIEUWSBLAD

BEVAT ALLE
CONCERTPROGRAMMA's
VAN ALLE LANDEN

ABONNEMENTSPRIJS f 1.25
PER 3 MAANDEN
LOSSE NUMMERS 10 CENT

VRAAGT GRATIS PROEFNUMMERS
AAN DE ADMINISTRATIE:
HOF 6 - ALKMAAR

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

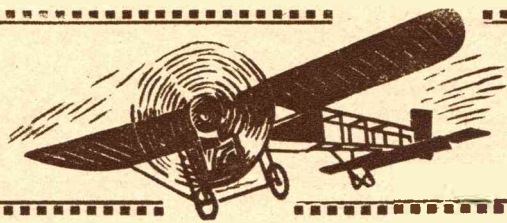
REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

EEN SCHITTERENDE LENTEKIEK.

Al is het nog altijd guur weer en al vinden we 's-morgens onze tuintjes nog met rijp bedekt, toch beginnen er zich meer en meer tekenen voor te doen, dat de lente nadert. De crocusjes staan in bloei, de boomen beginnen uit te botten en de ooievaars komen terug om hier hun oude nesten op te zoeken. Hierboven een paartje, dat in Amstelveen weer op zijn oude woning komt aanvliegen.

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

ZESDE HOOFDSTUK.

DE SPREEKKAMER VAN DE BANK.

Ongeveer dertig mijlen van Excombe ligt Courtenay Peveril. Voor de financieele behoefte werd er gezorgd door een filiaal van een groote Bank in Londen — Wild's Bank — die, nadat ze een kleinere Bank er binnen korten tijd had weten uit te werken, nu het monopolie had.

Op den tijd dat dit geschreven werd, was Grimes Boulton de directeur van het filiaal in Courtenay Peveril. Hij was een groote blonde man, die zijn vriendelijkheid steeds in overeenstemming wist te brengen met den vermogensstaat van zijn cliënten.

Den man met het groote crediet toonde hij een plechtige waardigheid en tegelijk een vriendelijke hoogachting, de eerste meende hij aan zich zelf verplicht te zijn, de andere aan zijn belangrijken cliënt. Voor den in financieele moeilijkheden zittenden boer, die angstig voor hem op de punt van z'n stoel zat te rijden, had hij altijd een woord van menschelijke sympathie maar de man kreeg, tenzij de borg prima was, nooit een cent boven zijn tegoed.

Boulton's privé-kantoor in de bank was een geschikte omringing van zijn imposante persoonlijkheid. Het was een groot, schitterend gemeubeld vertrek. Alles, van den grooten lessenaar tot het zachte Turksche tapijt, was eerste klas.

Op zekeren dag hield, tegen twaalf, een prachtige groote auto voor den ingang van de Bank stil en daaruit stapten Ambler en de twee dames, die een paar dagen vroeger op weg naar het kasteel te Excombe het kleine wagentje van dr. Learoyd voorbij gereden waren. Met hun drieën stapten ze het bankgebouw binnen en vroegen naar den directeur. Of hij een beetje verbouwereerd was door de pracht van de auto, of door de rijke kleeding der dames — in elk geval, de klerk tot wien Ambler zijn verzoek richtte, raakte eenigszins in de war en hij beging de onvergeeflijke fout, hen bij den directeur binnen te laten, zonder hen aan te dienen — zonder zelfs naar hun namen te hebben gevraagd, een fout, die hem later op den dag zijn ontslag bezorgde.

Grimes Boulton keek van zijn lessenaar op en toen zijn verontwaardigde blik zich op zijn bezoekers vestigde, veranderde de uitdrukking van verontwaardiging plotseling in een van hevigen schrik.

Ambler lachte hardop.

„Die goeie oude Grimes!” riep hij met schrille stem. „Hoe gaat 't, beste zwager? Ik zie, dat je m'n zuster Emmeline, je wettige vrouw herkent. De jonge dame ken je natuurlijk niet — ze was nog maar een jaar oud, toen je er vandoor ging — dus zal ik je even voorstellen. Zij is je dochter Calypso.”

De bankier kromp ineen. Hij slikte een paar maal, trachtte toen te spreken.

„Ik — ik —” Hij scheen naar woorden te zoeken, maar Ambler liet hem geen tijd.

„Geef je geen moeite, Grimes,” zei de kleine man onverbiddelijk. „Er worden geen verontschuldigen aangenomen. Er is geen gaatje te vinden, waar je in kan kruipen. Twintig jaar geleden heb je je vrouw en kind moedwillig verlaten en je dacht stellig dat je voor goed uit onzen gezichtskring verdwenen was. Maar dat heb je toch mis gehad, zwager, want je was nog geen zes maanden weg, of ik had je spoor alweer gevonden. Sedert heb ik je carrière met belangstelling gevolgd. In het begin

was het niet veel zaaks wat je uitvoerde en ik kon je nergens voor gebruiken. Ik besloot dus, je maar met rust te laten, tot ik je voor het een of ander noodig zou kunnen hebben en die tijd is nu gekomen.

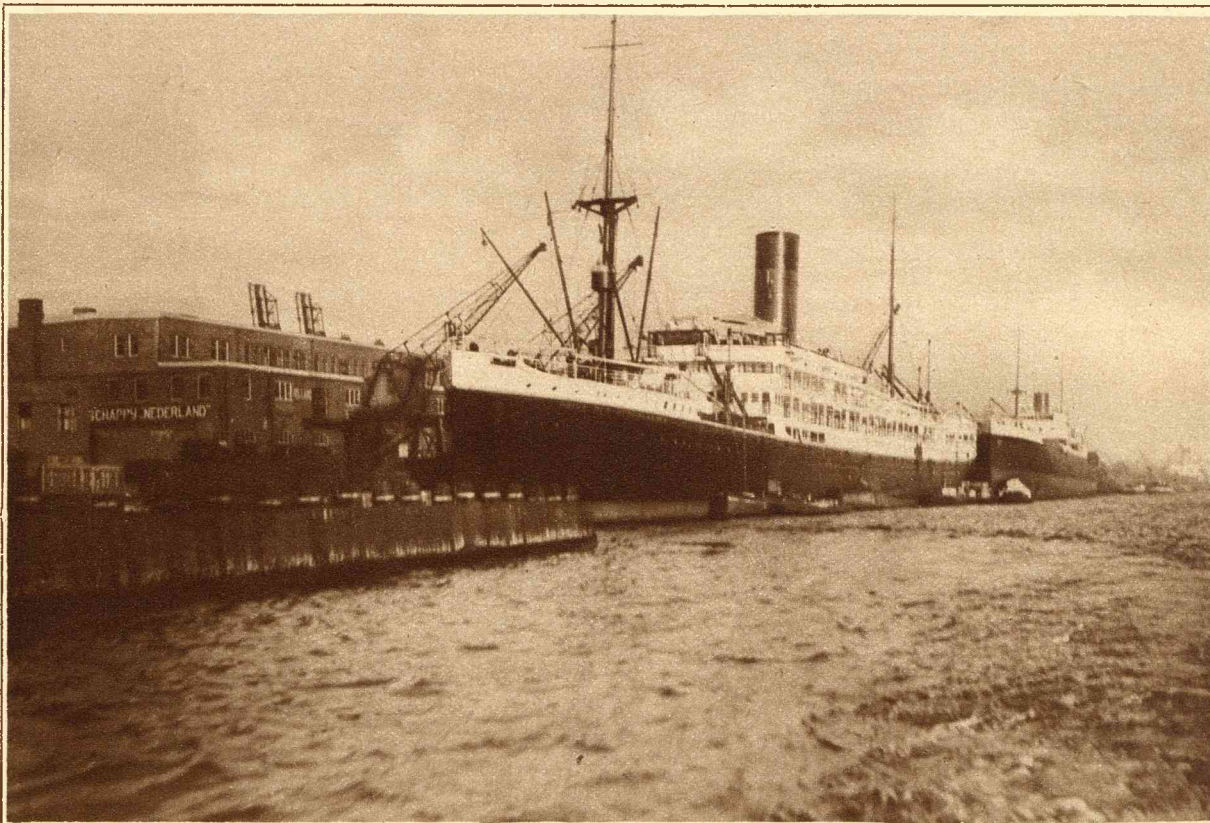
Sedert een jaar ben je hier bankdirecteur, dank zij de goedgelovigheid van een rijke, maar leelijke dame, die jij hebt voorgespiegeld, dat je haar zou trouwen, terwijl je natuurlijk drommels goed weet, dat dat niet zou kunnen, omdat je al getrouwd bent. Je ziet dat ik goed op de hoogte ben, wat? Verblind door jouw mooie woorden en je altijd nog innemende manieren, heeft die arme vrouw zich laten verleiden om jou haar groote kapitaal in han-

sters uit. Geen van beiden had ook maar een enkel woord gesproken. Zij spraken ook nu niet, eer Ambler haar in de auto geholpen had. Toen zei de oudste dame met een volle altstem:

„Je hebt hem leelijk in 't nauw gebracht, denk ik.” En het meisje voegde erbij:

„Als dat werkelijk m'n papa is, oom Ozias, behandel hem dan 'n beetje menschelijk. Ik voel me heusch aan hem verplicht omdat hij weggelopen is, want ik kan me niets erger voorstellen, dan door zoo'n schepsel te worden opgevoed.”

UIT DE AMSTERDAMSCH E HAVEN

Eindelijk is er toch weer een flinke opleving in onze haven gekomen; nog maar een schip — en dat nog een klein — is opgelegd. Met vreugde vervolgen we dan ook onze serie Haven-foto's, hier allereerst met een kiek van de *Prins der Nederlanden* aan de kade der Stoomvaart Mij. „Nederland”.

Ambler glimlachte en gaf den chauffeur order om te wachten, tot hij klaar was met z'n zaken, waarna hij weer terugkeerde in het bankgebouw.

„Nou, beste zwager,” zei hij, toen hij weer in het privé kantoor zat, „nu zullen wij de zaak eens samen bepraten. Als je doet wat ik verlang, heb je niets te vrezen, maar als je me tegenwerkt, zit er minstens drie jaar gevangenis voor je op en als bankier ben je dan natuurlijk onmogelijk geworden.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

SPEURDERSWERK.

Gedachtig aan Ambler's eisch van stipte discipline meldde Tom zich 's morgens precies om tien uur op het kasteel aan. Als zijn verblijf daar verlengd zou worden, dan zou hij, naar hij verwachtte, wel om wat meer benodigdheden naar huis kunnen zenden. Maar met het vertrouwen der jeugd hoopte hij, dat hij zijn voornemen wel reeds zou hebben kunnen uitvoeren eer dat noodzakelijk zou wezen.

De dikke portier groette hem ditmaal met een kameraadschappelijke glimlach. Hij had klaarblijkelijk reeds van den nieuwen recruit gehoord.

den te geven en daardoor ben je er eindelijk bovenop gekomen. Wat je van plan bent ten slotte te doen, weet ik natuurlijk niet, maar dat je niet graag zou zien, dat ze weet wie je eigenlijk bent, met andere woorden, dat ze er nu al achter kwam, dat je praatjes over trouwen nooit tot iets kunnen leiden, dat weet ik maar al te goed. En daarvan, ik zeg het je ronduit, kom ik nu gebruik maken. Je hebt nu te kiezen of te deelen. Ofwel, je doet wat ik van je verlang, of ik waarschuw de vrouw die je er zoo hebt laten inloopen en die dan natuurlijk een aanklacht wegens oplichting tegen je zal indienen. En dan is het uit met het goede leventje van mijnheer den bankdirecteur.”

„Is het niets — dat me — benadeelen kan in m'n positie?” stamelde Boulton.

„Niet zo lang je niet betrapt wordt.”

„Er viel dus te kiezen tusschen een zekeren ondergang en een onzekere toekomst, die hoop gaf op ontsnapping.”

„Ik heb geen keus,” mompelde hij zwak. „Wat verlang je van me?”

„Dat zal ik je wel onder vier oogen zeggen,” antwoordde Ambler. „Hoe zwaar je ook gezondigd hebt tegen deze dames, ik verlang niet, dat ze getuigen zullen zijn van je vernedering. Ik zal ze even naar m'n auto brengen en ben dan binnen enkele oogenblikken weer bij je.”

Met een paar sprongen was de schijnbaar zoo welwillende kleine man bij de deur van het privé-kantoor en buigend liet hij zijn begeleid-

"U is zeker de nieuwe vliegenier, meneer?" zei hij. "Wilt u maar binnen gaan. Nu u een der onzen bent, bent u vrij om te gaan waar u wilt. De voordeur staat open. Er zal zeker wel iemand rondhangen, die u uw kwartier kan aanwijzen."

Tom wandelde over het grasveld door de open voordeur in de groote koepelvormige hall en meteen vroeg hij zich af, of de huistelefoon bij de groote poort door den portier gebruikt was. Er was iemand die "rondhing" — het knappe meisje, dat Helen's tegenzin in het avontuur had opgewekt.

Er was geen schaduw van verlegenheid in de begroeting van de jonge dame.

"Dag meneer Baxter, hoe maakt u het?" zei ze. "Ik ben een van uw gastvrouwen en daar m'n moeder haar ontbijt gebruikt in bed, ben ik uitgezonden om de honneurs waar te nemen. Komt u even mee, dan zal ik u uw kamer wijzen. En daarna zal ik u bij meneer Ambler brengen."

Tom in de kamer bracht, waar ook de journalisten waren ontvangen. Ofschoon ze elkaar in het leger nooit ontmoet hadden, was Tom er toch benieuwd naar, hoe hij zou worden ontvangen door den man, die wel gissen kon, dat zijn onwaardig gedrag in den dienst geen geheim voor hem was. Een vijandige houding zou schadelijk wezen voor het doel, dat hij zich had gesteld. Maar tot zijn opluchting verwelkomden Ambler en Thyne hem beiden op de hartelijkste manier. Voor hoeverre die hartelijkheid ongeveinsd was, was onmogelijk te raden, maar Tom kreeg toch den indruk, dat de oudste van de twee blij was hem in zijn dienst te krijgen. En nu was het zijn plicht, uit te vinden, of die blijdschap een slechte bedoeling ten grondslag had.

"Ik denk niet, dat ik u de eerstkomende dagen al zal laten vliegen," zei Ambler. "Intusschen kunt u vast eens kennis maken met den Hector-eendekker, die voor uw rekening zal komen. Meneer Thyne, die uw onmiddellijke chef is, zal hem u laten zien en u van een en ander op de hoogte brengen. Het is een goede machine, wat Thyne?"

hartige, roekeloze jongens. Tom kwam dadelijk tot de conclusie, dat zij er geen bewust deel aan hadden, als er hier dingen gebeurden, die het daglicht niet mochten zien. Zij werden misschien gebruikt tot misdadige doeleinden, maar ze waren geen misdadigers.

Er was slechts één uitzondering — een oudere man, die door Thyne was voorgesteld als Gownner. De oogen van dien Gownner bevelen Tom niet. Hij was ongeveer dertig jaar, met een groot hoofd, een breede, vierkante gestalte met sluwe oogen en een haviksnus.

Het lag in Tom's lijn om overal vrienden te maken en hij was voor Gownner even voorkomend als voor de rest. En door niemand werden zijn vriendelijkheden warmer beantwoord. Gownner maakte zich tot tolk van al de anderen.

"We zijn er werkelijk trotsch op, je bij ons te hebben, Baxter," zei hij. "Je bent de eenige van ons die in den oorlog is geweest en Thyne heeft ons van je daden verteld."

"Ben je zelf ook in den oorlog geweest?" vroeg Tom beleefd.

"Neen, zoo gelukkig ben ik niet geweest. Maar ik ben eigenlijk ook geen vliegenier. Ik ben alleen maar mecanicien en Ambler heeft me aangenomen voor reparaties aan de toestellen."

"En wie van jullie is de leider?" vroeg Tom toen in 't algemeen.

"Niemand," antwoordde een jongen met een frisch gezicht, die als Aveling was voorgesteld. "Wij vliegen niet samen, alleen maar wanneer we opstijgen en landen. Zie je, Baxter, we zijn niet militair getraind, zooals jij. Zoo gauw we boven zijn verspreiden we ons volgens de orders van den dag, om de katebelletjes van den ouden man zoo ver mogelijk over het land te distribueeren. Het is nou niet bepaald een baantje, zooals ik er een had willen hebben, maar ik kon niets anders krijgen."

"Heeft meneer Ambler je leeren vliegen?" vroeg Tom met belangstelling.

"Ja, ons allemaal," antwoordde Aveling. "Hij heeft ons gevangen toen we nog jong waren en niet wisten waar we naar toe moesten. We hebben Thyne als instructeur gehad. Kende je hem aan het front, Baxter?"

Tom antwoordde ontkennend en hij had Thyne enkele dagen geleden werkelijk voor het eerst gezien. Hij bleef zitten praten met de nieuwe kameraden, tot ze allen werden geroepen tot het middagmaal, dat in de oude eetzaal werd opgediend. Thyne was er ook, maar Ambler en de dames aten afzonderlijk.

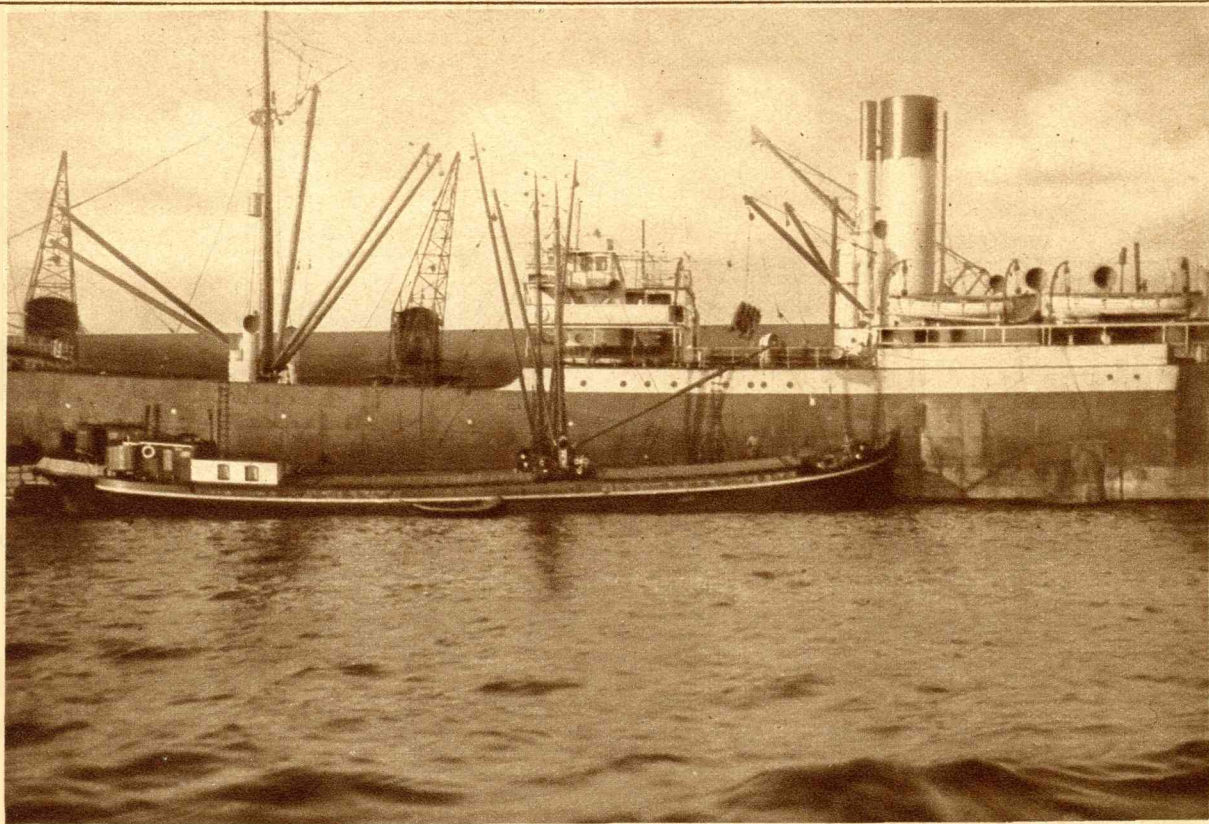
De middag en avond werden doorgebracht met het schoonmaken en oliën der vliegmaschinen en met het doorsnuffelen van allerlei week- en maandbladen, die er in groote massa waren.

Binnen de muren van het kasteel hadden de mannen volkomen vrijheid van beweging en in zijn vrijen tijd had Tom overvloedig gelegenheid om eens rond te neuzen. Voor zulk een bezetting als er hier was, moest natuurlijk een overvloedige voorraad levensmiddelen worden ingeslagen en al spoedig bleek waarheid te zijn wat er in het dorp werd verteld, dat al wat er noodig was van buiten werd aangevoerd. Zwaar beladen vracht-auto's — alle dichte — kwamen er verscheidene aan. Daar er geen firmanaam op stond, en de wagens op het terrein van het kasteel bleven, nadat ze waren afgeladen, behoorden ze blijkbaar tot het particulier bezit van Ambler.

Klaarblijkelijk was het er op aangelegd, om volkomen geïsoleerd te blijven, waarom dan ook vertrouwde leden van het personeel werden uitgezonden, om in de naburige steden inkoop te doen. Is het wonder, dat het huishouden daar op het kasteel bij de plaatselijke winkeliers niet goed stond aangeschreven?

Een klein incident, dat zich bij het inslaan der provisie voordeed, ontsnapte niet aan het waakzame oog van Tom. De auto's werden aan de achterzijde van het hoofgebouw gelost en toevallig snuffelde hij op de binnenplaats wat

UIT DE AMSTERDAMSCH E HAVEN VI

Het zal nu allengs wel weer drukker worden in de haven, de gezellige bedrijvigheid zal er leven brengen en het lied van den arbeid, den stoeren arbeid van den haven- en bootwerker, zal er weer schallen. De altijd weer interessante drukte herleeft. Hierboven: Het laden van een stoomschip.

"Bent u juffrouw Ambler?" giste Tom.

De vraag werd beantwoord met een coquet knikje, een manier van antwoorden, die den vollen rooden lippen het uiten van een leugen bespaarde. Zooals vele vrouwen, beschouwde ze een onwaarheid slechts als leugen wanneer ze direct werd uitgesproken. Tom's jonge gastvrouw was zeker geen voorbeeld van oprechtheid, maar ze had een afkeer van de onmiddellijke leugen.

Tom volgde het meisje door verschillende gangen naar een smalle slaapkamer die, naar hij met vreugde opmerkte, dicht bij de achtertrap gelegen was. Het zou kunnen gebeuren, dat de omstandigheden een plotselinge vlucht noodzakelijk maakten. Het deed hem eveneens genoegen te zien, dat hij geen kamergenoot had, die een blok aan z'n been had kunnen worden.

"Juffrouw Ambler," zooals Calypso Boultbee genoemd werd, liep de kamer door naar het raam.

"Een prachtig gezicht op de zee," zei ze vroolijk. "En een aardige vrijgezellenkamer dunkt me. — U hoeft nu zeker niet aanstonds uw goed uit te pakken, dan kunnen we even naar vader gaan, eer u aan uw collega's van het vlieg-corps wordt voorgesteld."

Leo Thyne was bij Ambler toen Calypso

"Schitterend en de allerlaatste uitvinding," was het enthousiaste antwoord.

Tom was in staat dit oordeel te onderschrijven, toen Thyne hem naar de hangars bracht om hem de nieuwe "Hector" te toonen. Het was een prachtmachine, van glimmend nikkel. Tom stelde een proefvlucht voor, maar Thyne weigerde beslist.

"Tegen de orders voor vandaag," zei hij. "Als u met me mee wilt gaan, zal ik u aan uw collega's voorstellen. Het is een vroolijk troepje en over het algemeen houden ze zich strikt aan de orders van onzen chef. Als u verstandig bent, zult u dat ook doen."

Hij liep met Tom weer terug naar het kasteel, naar een groot vertrek, dat de jonge man herkende als de vroegere gymnastiekzaal van Lord Honiton. De gymnastiektoestellen waren er uit verdwenen en de vloer, die vroeger met een laag zaagsel was bestrooid, was nu bedekt met een karpel. Het was een soort conversatiezaal. Er waren een dozijn jongelui, waarvan sommigen bridge speelden, anderen zaten te babbelen.

"Jongens, dit is Tommy Baxter, onze nieuwe kameraad," zei Thyne met een poging tot jovialiteit, die echter niet echt leek.

Hij noemde al de jongelui bij den naam en ging toen de kamer uit. Tom, steeds met zijn doel voor oogen, nam hen nauwkeurig op. Geen hunner was oud genoeg om reeds gediend te kunnen hebben. Zij leken een troep lucht-

rond, toen een der auto's voor de achterdeur stopte. Een troep mannen kwamen naar buiten, om bij de lossing behulpzaam te zijn en de goederen naar een daarvoor bestemd magazijn te dragen. Een groote kist, die gemerkt was, maakte een wel wat vreemden indruk in een geheel onthouders-tempel; in groote letters stond er het woord RHEIMS op. Ongetwijfeld was dit een kist met champagne, tenzij het een oude kist was, die nu als verpakking voor iets anders was gebruikt.

Vraag: Was dit voor Ambler's particulier gebruikt?

Hierover peinzend keerde Tom zich om en liep op het huis toe, toen hij een zachte hand op zijn arm voelde.

„Een stuiver voor uw gedachten, mijnheer Baxter,” zei een liefkoozende stem aan zijn oor. De geur van het parfum, die Tom opving, liet geen twijfel bestaan, wie het was die hem daar zoo plotseling toesprak. Hij keerde zich om en keek haar glimlachend aan.

„Mijn gedachten zijn geen stuiver waard, juffrouw Ambler, daarom wil ik ze u maar liever cadeau doen,” antwoordde hij. „Ik bewonderde juist de wijze waarop de voorziening met levensmiddelen op het kasteel is geregeld. Maar ik vind er toch één fout in.”

„En die is,” zei de zachte stem van zoeven nu eensklaps steenhard.

„Dat ze de menschen uit de plaats zelf tegen de kasteelbewoners inneemt, nu die alles van buiten laten komen. Het lijkt mij niet verstandig voor vreemdelingen, die met een inpopulaire missie komen, om in de plaats waar zij zich vestigen een vijandelijke stemming tegen zich in het leven te roepen, juffrouw Ambler.”

„O, bedoelt u dat!” en Tom hoorde een zucht van verlichting in den uitroep. „Mijn vader is er niet op uit, om zich in Excombe populair te maken. Hij geeft absoluut niets om de openbare meening, als hij zijn doel maar bereikt. Maar ik zou wel willen, dat je mij niet juffrouw Ambler noemde, Tom. Ik geef zelf het voorbeeld, zooals je ziet; zeg voortaan Calypso, wil je. En laat ik je nu eens onze particuliere wandeling laten zien op den top van de rotsen.”

Het begon reeds donker te worden, toen de sirene hem door de tuinen geleidde naar den onbeschermden afgrond, die den armen Pat Dillon zoo noodlottig was geworden. Tom vroeg zich af, of de ongelukkige jongen door deze verleidelijke jonge dame ook Pat genoemd was en permissie had haar ook bij haar voornaam te noemen. Daarover denkend, besloot hij uiterst voorzichtig te zijn, toen zij de ongeluksplek naderden; geen oogenblik keerde hij zijn schoone geleidster den rug toe.

„Dit is zeker de plek waar mijn voorganger naar beneden getuimeld is?” vroeg hij terloops.

„O, spreekt u daar toch niet over,” smeekte Calypso, „ik had dat afschuwelijke geval voor het oogenblik vergeten. Maar het is zoo, dit is de plek. Die arme mijnheer Dillon! Ik heb nooit met hem gesproken, maar ik was er toch heel akelig van, toen ik den volgenden morgen van het ongeluk hoorde.”

„Hebt u hem nooit gesproken?” vroeg Tom snel.

„Neen, nooit.” Er scheen in de langzaamheid waarmee het meisje antwoordde op zijn vlug

uitgesproken vraag een soort van gevoeligheid te liggen. „Zie je, we waren beiden pas 's-middags te voren op het kasteel aangekomen — hij in zijn vliegtuig en ik met mijn moeder per auto.”

Dat was in elk geval waar, dacht Tom. Hij had zoowel het een als het ander met eigen oogen gezien.

„Dus u hebt nooit gelegenheid gehad hem Pat te noemen?” Hij kon zich niet weerhouden deze opmerking te maken tot de vrouw, die hij om haar bekoorlijkheden geneigd was als gevaarlijk te beschouwen.

„Neen, die gelegenheid heb ik nooit gehad,” antwoordde juffrouw Calypso treurig. „Maar waarschijnlijk zou ik die gelegenheid toch niet benut hebben. Ik sluit niet gauw vriendschap met vreemde mannen, Tom, tenzij ze mij aantrekken. Willen we nu teruggaan?”

„Ik geloof dat dat veiliger is,” was het be-

haar opgedragen taak, zou de tijd misschien leeren. Tom was tevreden, dat hij zich staande gehouden had tegenover de verleidster en dat hij haar niet in het minst had laten merken met welke plannen hij rondliep.

Ook Ambler bleef onzichtbaar, behalve één oogenblik, toen Tom hem uit de, zooals het heette leegstaande, stallen zag komen. De matigheids-kruisridder was vergezeld door een grooten, luchtig gekleeden man, die aan de lippen van zijn patroon scheen te hangen en die onder het loopen zijn vingers met een poetslap afveegde. Thyne voegde zich bij het tweetal en met z'n drieën gingen ze het kasteel door een zijdeurtje binnen.

Onze amateur-detective was blij, toen de dagen einde was en hij zich, een uur voor middernacht, in zijn slaapkamer bevond. Als alles goed ging, zou het nu met zijn werkeloosheid gedaan zijn. Zijn bed oefende geen aantre-

kingskracht op hem uit. Na het magazijn van zijn brownie-revolver te hebben nagezien, ging hij bij de deur staan luisteren. Geen enkel geluid drong tot hem door.

Een uur na middernacht opende hij zachtjes de deur en liep, met zijn schoenen in zijn hand, tot aan de hoofdtrap. Voorzichtig, opdat geen der treden zou kraken, ging hij naar beneden en bevond zich daar, naar hij op den tast constateerde, in een nauwe gang. Het was er doodstil en pikdonker.

Het was er zóó stil en zoo donker, dat hij veilig zijn elektrische zaklantaarn kon gebruiken. Bij het schijnsel daarvan zag hij aan het einde der gang een gesloten buitendeur waarvan hij veronderstelde dat het de deur was, waardoor de provisiën waren binnengebracht. Vlak bij hem, rechts, stond een deur open, die toegang bleek te geven tot de provisiekamer van den butler. Daar deed hij een ontdekking van eenige beteekenis.

Op een rechtbank stonden, op een zilveren presenteerblad, twee tumblers en twee wijnglazen. Tom rook er aan en het bleek hem dat de tumblers whisky, de wijnglazen port hadden bevat — en dat in een huis van geheelonthouders.

Meer dan ooit overtuigd, dat Ambler een

geheime distilleerderij exploiteerde, om de hooge accijns op gedistilleerd te ontduiken, sloop Tom door de gang naar de buitendeur. Zijn doel was de binnenplaats waarop de stallen uitkwamen. Zoo ergens, dan moesten daar de werktuigen en de toestellen voor het clandestine bedrijf verborgen zijn. Hij had verwacht, dat de buitendeur gesloten zou zijn, maar toen hij de kruk omdraaide ging zij open.

Wat beteekende dat? Was de deur opzettelijk open gelaten, omdat er nog personen buiten waren, die binnen moesten komen? Die veronderstelling was verontrustend voor een nachtelijken speurder, die meende te speuren in een nest van misdadigers en wiens leven bij ontdekking ernstig gevaar liep. Hij liet vlug zijn oogen rondgaan.

Dit eerste vluchtige onderzoek leverde geen resultaat op. De garage, waarin Ambler's auto's geborgen waren, was gesloten. Aan de reeks stallen, waarin reeds lang geen paarden meer stonden, was niets bijzonders te zien. Hij sloop nader en lachte binnensmonds.

(Wordt voortgezet)

TWEE GOEDE KAMERADEN.

We weten niet, of u wel eens geprobeerd heeft lammeren, op een stuk land grazende, te vangen. 't Is een heel aardige sport, maar wel wat erg vermoeiend. Voor groote menschen tenminste; kinderen schijnen er beter mee overweg te kunnen. De kleine hierboven lukte het tenminste nog al gauw — mogelijk begreep het diertje, dat het voor een Paaschplaatje moest dienen en liet het zich daarom zoo gewillig door de kleine omhelzen.

tekenisvolle antwoord van den amateur-detective.

ACHTSTE HOOFDSTUK. HET LICHT 'IN DE STALLEN.

De volgende dag ging voor den notarissoon op vrijwel dezelfde wijze voorbij. Het was ook nu weer nietsdoen en nu en dan wat nutteloos werk in de hangars. Na het ontbijt stegen er vijf vliegtuigen op en de jonge Aveling, die een ervan bestuurde, liet Tom het pak strooibijetten zien, die hij moest uitstrooien boven de plaatsen Teignmouth, Exeter en Dawlish. De jongeman sprak met afkeer over zijn zending. Wat hem betrof loerde er in elk geval geen misdadig opzet achter het masker van de geheelonthouding.

Van juffrouw Calypso zag Tom dien dag niets. Hij had er een vaag vermoeden van dat het toeval niets uitstaande had met hun ontmoeting van den vorigen avond. Of het feit, dat ze hem nu scheen te vermijden, het gevolg was van het slagen of het mislukken van een

DE VERGEETACHTIGE
MAN.

Het begon bij het ontbijt. Aan de overzij van de tafel heerschte een ongewone koelheid, een lichtelijk vijandige atmosfeer. Ik gluurde, over m'n krant heen, verwonderd naar Elly. Zij zat daar met neergeslagen oogen; haar lippen trilden even. Ik liet de krant zakken.

„Scheelt er iets aan, kind?”

Zij veinsde verbazing.

„Wat zou er aan schelen? Wat bedoel je?”

„Heb je hoofdpijn?”

„O nee — dank je.”

„Dank je!” Dus er scheelde wel iets aan. Ik werd nu werkelijk ongerust.

„Weet je zeker, dat je niets scheelt?”

„Niets,” zei ze kortaf, maar heur oogen weerspraken wat ze zei. Het was een „niets,” dat alles kon beteekenen.

Onderweg naar kantoor moest ik aldoor aan Elly denken. Ze had nog nooit kuren gehad en ik moest altijd lachen als andere mannen van zoo iets vertelden.

Hoe verder de dag vorderde, hoe ongeruster ik werd. Wat kan er achter zulk vijandig zwijgen van 'n vrouw al niet verborgen liggen!

Ten slotte hield ik het niet meer uit. Ik trachtte door de telefoon-contact te krijgen met

KLEINIGHEDEN.

De kleinigheden tellen 't meest,
Al op de reis des levens.
Een lachje soms, een vriend'lijk woord,
En hulpbereidheid tevens.

Het toonen van zijn blijdschap, als
Een ander slaagt in 't leven,
Een handdruk, warm gevoeld, als hij
Ten onder gaat in 't streven.

't Opbeurend woord voor hen die ziek
En zwak zijn, moe en oud;
Het vriendelijk woord voor 't teere kind,
Nog door geen leed benauwd.

Het prijzend woord, gesproken tot
Een die, in stadig werken
't Geluk zoekt, 't zal zijn arbeidslust
Nog grootelijks versterken.

Die kleinigheden kosten niets
En geven 't leven waarde;
Zij drogen tranen, leen'gen smart,
Brengen 't geluk op aarde.

A. T.

AMSTERDAMMERTJES

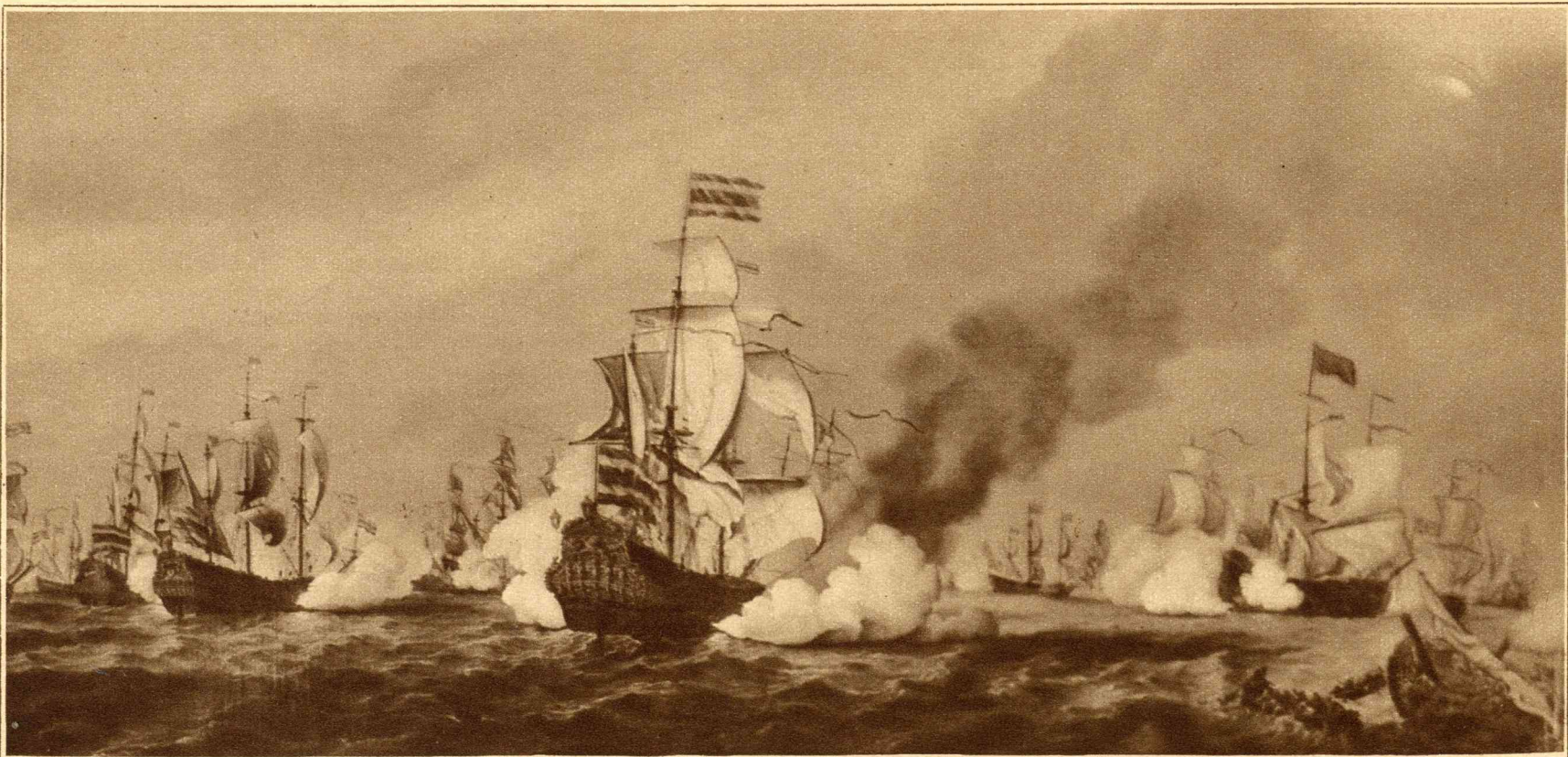
LENTEGEUREN IN DE KALVERSTRAAT.

Een der eerste mooie zonnige lentedagen. Guur blaast de wind nog overal op pleinen en straathoeken, maar in de nauwe Kalverstraat, waar de wind geen toegang heeft, is de lucht zoel en geheel in harmonie met de fleurige uitstallingen van mooie zomerdingen achter groote, glimmende spiegelruiten.

Dan zweeft er een geur aan — een zoete geur van lenteboden — Met halfgesloten oogen voort loopend waant men zich ver weg in een bosch, een groot bosch, waarvan de bodem bedekt is met blanke, geurige klokjes half verscholen onder breede groene bladeren — Meiklokjes geurende in de Kalverstraat, zonder dat er ergens een spoor der bloemen is te zien?

Daar een oploop van menschen voor een parfumerie-winkel. Uit hoog geheven hand sproeit er een juffrouw geurig nat op de zakdoeken die rondom tot haar worden opgeheven. Van alle kanten rennen ze aan: kantoorheeren en slagtersjongens en winkelbedienden, onderweg al den zakdoek uithalend, om hem dan hoog te heffen naar de milde hand, die, in den zonnigen ochtend, zoete lentegeuren uitzendt naar de drukke, smalle winkelstraat.

L. T.

DE ZEESLAG BIJ KIJKDUIN IN 1673.

Het Nederlandsch Historisch Scheepvaart Museum in de Cornelis Schuutstraat heeft dezer dagen weer een paar belangrijke aanwinsten verworven; het is n.l. door aankoop eigenaar geworden der twee schilderijen van den jongen Van der Velde, beide voorstellingen gevend van den slag bij Kijkduin op den 21sten Augustus 1673, den beslissenden slag in den derden Engelschen oorlog. Hierboven een afbeelding van het grootste der beide stukken (3 M. X 1.46 M.) voorstellend het afzonderlijke gevecht tusschen Cornelis op de Gouden Leeuw (in het midden) met den Engelschen admiraal Sir Edward Spragg op de Royal Prince (rechts). Links de Comeelstar, waarop Tromp tijdens het gevecht moest overgaan.

m'n vrouw. Maar ik kon alleen maar 't dienstmeisje te pakken krijgen, die me, op een verwijtenden toon, zei dat Elly was gaan rusten.

„Scheelt mevrouw iets?” vroeg ik.

„O nee, meneer,” zei ze koel, „mevrouw scheelt niets.”

Daar had je het weer. Er scheelde haar niets. — Maar ook het meisje scheen te weten wat voor 'n monster ik was, ofschoon ik 't zelf nog niet had kunnen ontdekken.

Gelukkig kwam ik dien middag m'n vriend Reinders tegen. Reinders is 'n vrijgezel, en hij doorziet dadelijk alle vrouwen.

„Kerel,” zei ik, „wat scheelt 'n vrouw eigenlijk, die haar man niet aankijkt en die hem een gevoel geeft, alsof hij een misdaad op z'n geweten heeft, zonder dat hij iets misdreven heeft?”

„Scheelt haar niets?”

„Dat zeg ze hem ten minste.”

„Ze heeft gelijk. Maar ze doet heel gewoon — als 'n vrouw.”

„Maar kan je de reden ervan vermoeden?”

„Dozijnen,” zei hij. „Misschien heb je bewonderend naar een andere vrouw gekeken?”

„Nooit!” zei ik op stilligen toon.

„Of heb je vergeten iets mee te brengen uit de stad, dat ze je besteld had?”

„Nee.”

„Misschien is 't vandaag haar verjaardag, of de dag van je trouwen of iets dergelijks en is ze kwaad, omdat je vergeten hebt...”

„Dat kan ik nazien,” zei ik verlicht. „Ik heb vroeger een dagboek gehouden.”

Wilson is een orakel. Precies negen jaar geleden schreef ik in m'n dagboek:

„Vandaag kennis gemaakt met Elly Turnes. Buitengewoon aardig meisje. Vertrekt morgen, tegelijk met mij, naar Den Haag. We reizen samen.”

Negen jaar geleden, dat Elly in mijn leven kwam. En ik had dezen dag vergeten? Geen wonder, dat vrouwtje uit haar humeur was!

Maar ik had gelukkig nog tijd om iets goed te maken.

Elly was buitengewoon in haar schik met de prachtige bloemen.

„O Jan, wat zalig!” zei ze. „En ik was vanmorgen nogal zoo'n kat!”

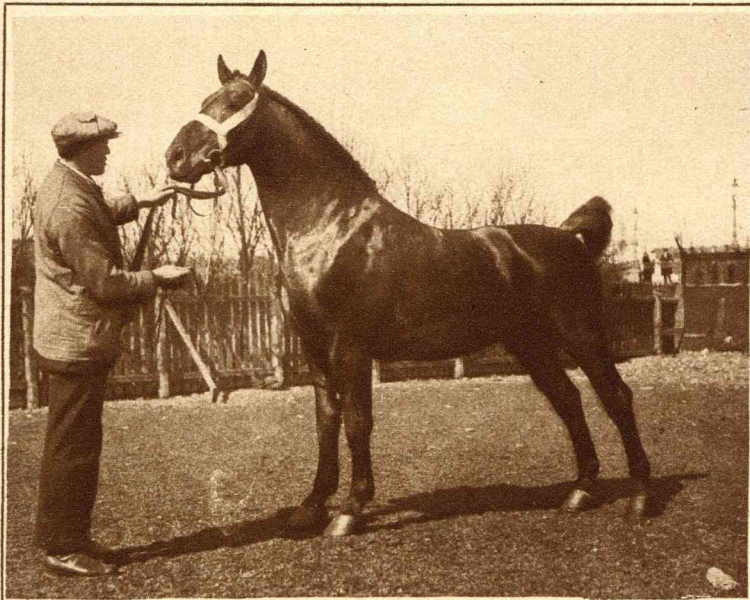
„Oh, dat hindert niet!” zei ik. „Denk eens aan wat 'n dag vandaag. Precies negen jaar geleden, dat we elkaar voor 't eerst gezien hebben — weet je nog?”

Haar oogen straalden.

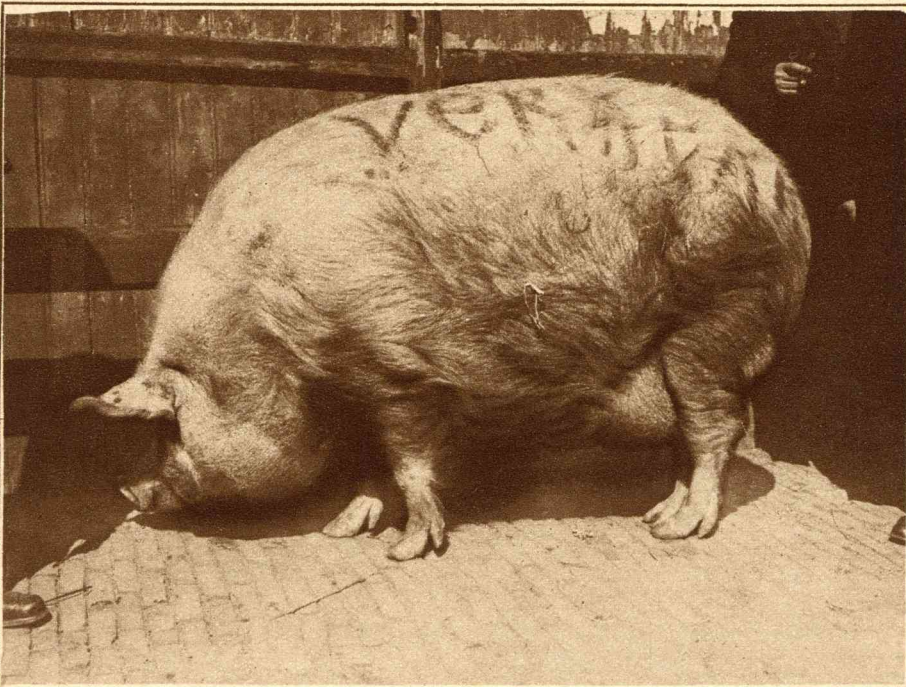
„Jij lieve jongen, en heb jij daaraan gedacht? Je maakt me heusch beschaamd! En vanmorgen was ik nogal zoo akelig tegen je, alleen omdat je mij het Tweede blad niet gegeven had!”

J. W. D.

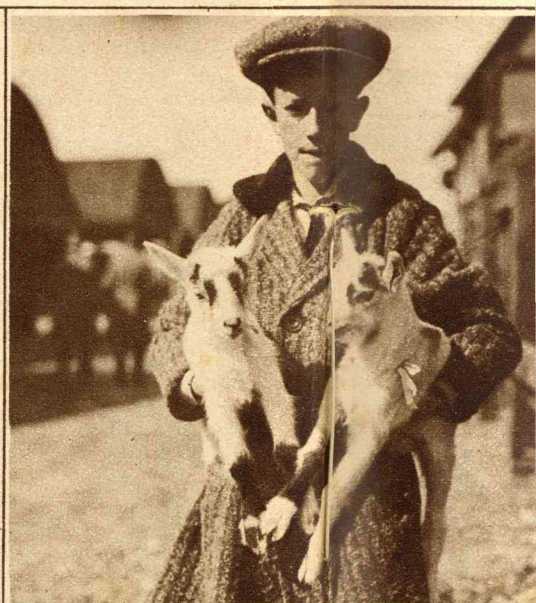
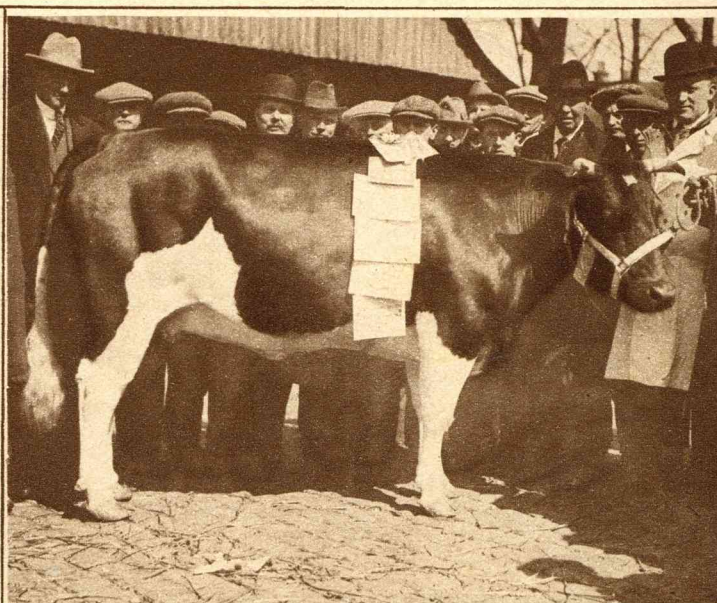
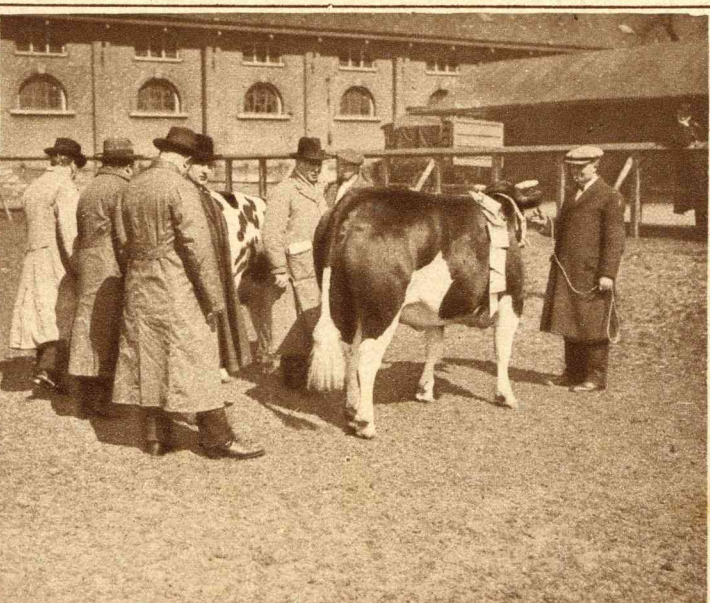
DE DERDE AMSTERDAMSCH

Vrijdag 11 dezer werd, met het oog op het a.s. Paaschfeest, door de „Amsterdamsche Vereeniging tot het houden van Veetentoonstellingen en Jaarmarkten” op de veemarkt een 30-tal medaljes waren beschikbaar gesteld. Wij geven hier een aantal kiekjes van deze belangrijke tentoonstelling en beginnen hierboven links met *Holan*, een der prijsvinder in de afdeeling 2-jarige

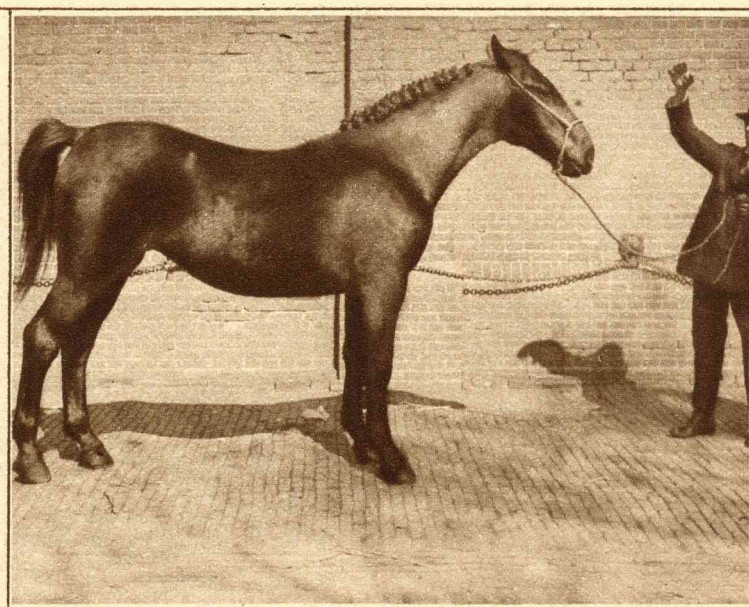
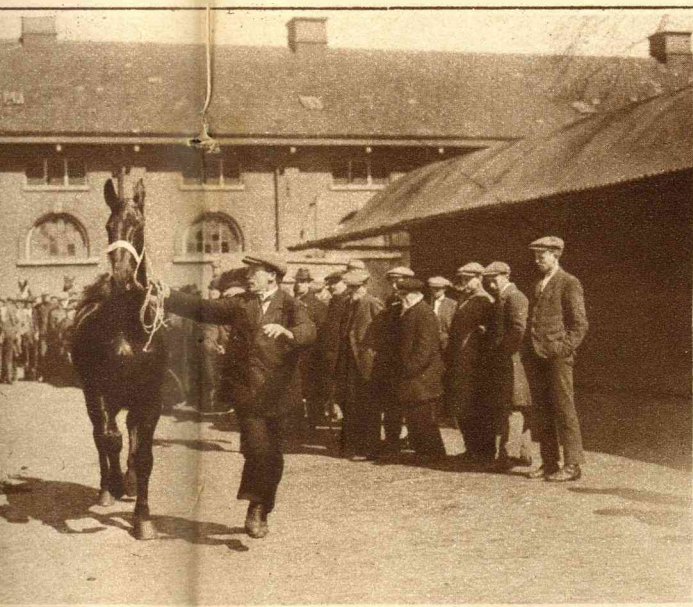

Van links naar rechts : De eerste prijswinnaar vette varkens, gewicht ongeveer 800 pond ; De grootste bok der tentoonstelling; Twee

Van links naar rechts : De Keuringscommissie aan het werk ; De eerste prijswinster vette koeien, die ook reeds op de tentoonstellingen te Schagen en te Zlendam den eersten prijs gewonnen. Veel werd er op de tentoonstelling verkocht — hier ziet men met den

ISCHE VEE-TENTOONSTELLING

en Jaarmarkten" op de veemarkt een tentoonstelling gehouden, die de grootste van ons land geworden is. Het bedrag dat aan geldprijzen was uitgelooft bedroeg f 7000.— terwijl links met *Holan*, een der prijswinnende hengsten; daarnaast: een drietal fraaie actie-foto's van het draven der paarden voor de keuringscommissie en tenslotte, rechts: *Julietta* prijswinster in de afdeeling 2-jarige merries.

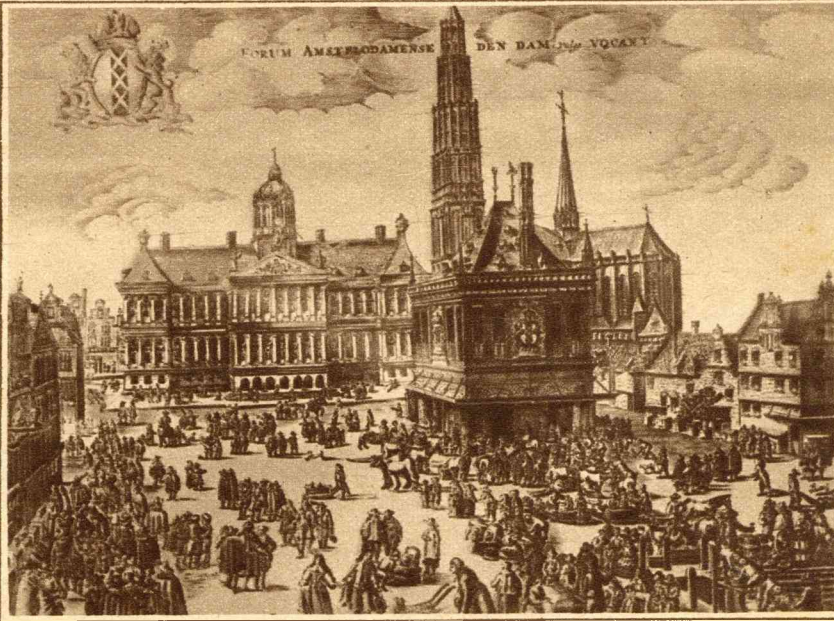

grootste bok der tentoonstelling; Twee prachtbokken, die veel van den baas houden; De eerste prijswinner in de afdeeling vette kalveren.

hagen en te Zandam den eersten prijs verwierf; de jongste dieren op de tentoonstelling; twee bokjes van één week oud; De tweede prijswinster in de afdeeling vette koeien. kocht — hier ziet men met den traditioneele handslag een koop afsluiten.

STADSNIEUWS

In het Stedelijk Museum werd Zaterdag een tentoonstelling geopend betrekking hebbende op Oud- en Nieuw-Amsterdam, speciaal op het Rokin en omgeving. Links: het bestuur der tentoonstelling; van links naar rechts, zittend D. Kouwenaar, Dr. Breen, Prof. Brugmans, A. M. C. Kok—Buttinger, A. A. Kok; Rechts: Een kopergravure van den Dam op 20 Juli 1647, door Carel Allardt.

DE NEDERLANDSCHE VROUWENCLUB

De vorige week heeft de opening plaats gehad van de „Nederlandsche Vrouwenclub”, die gevestigd is in de perceelen Keizersgracht 580—582. Door de voorzitter van het bestuur, mevrouw A. J. J. Tellegen-Fock, werd daarbij een toespraak gehouden, waarin zij het ontstaan van de Vrouwenclub en den groei der plannen voor de inrichting schetste. Den 3den Januari 1923 werd, nadat reeds jaren lang een groep dames de oprichting van een Vrouwenclub had voorbereid, deze eindelijk in het leven geroepen. Tal van moeilijkheden moesten worden overwonnen, waaronder vooral veel vooroordeel en met het

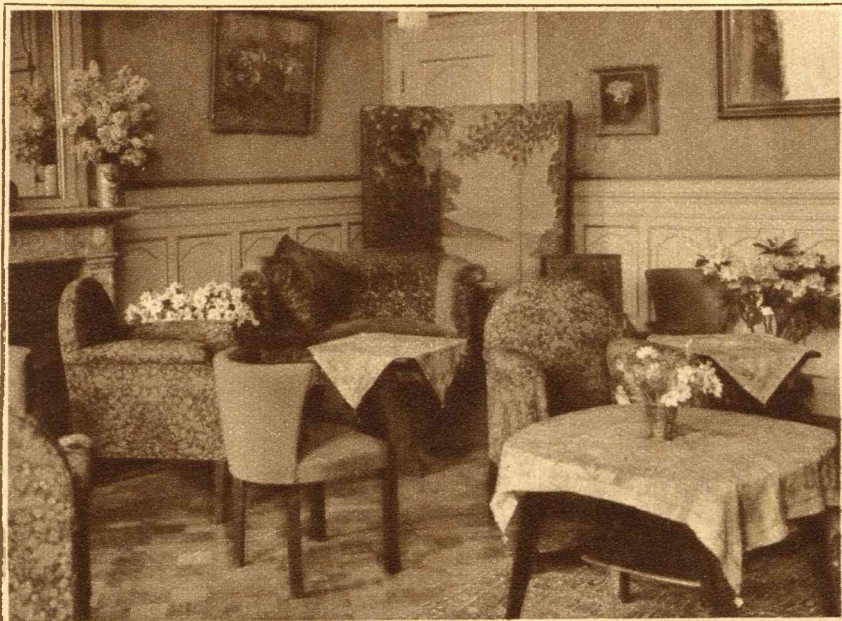
Mevrouw W. Jongkindt—Lieftinck, de directrice van de „Nederlandsche Vrouwenclub” in haar werkkamer.

oog daarop waren de resultaten tenslotte toch zeer bevredigend.

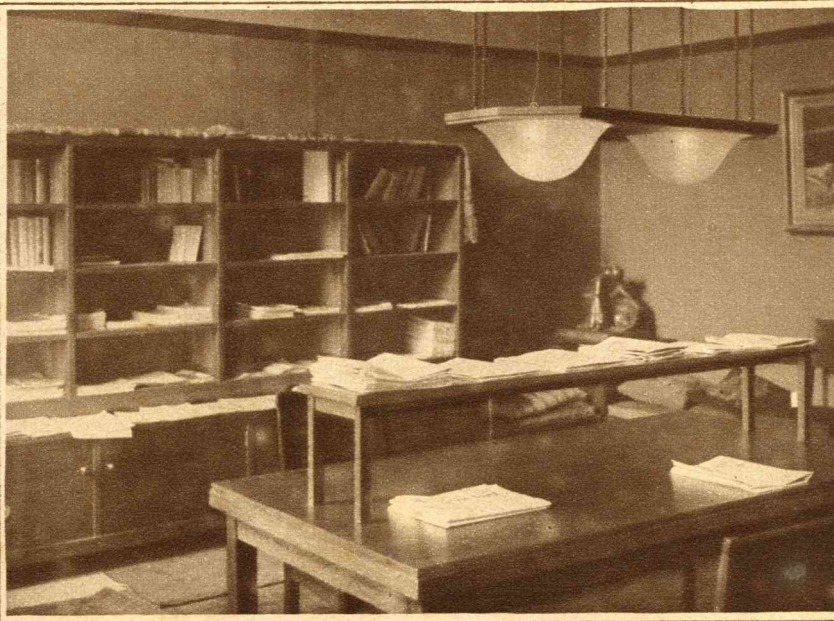
Er werd een klein kapitaal bijeen gebracht, dat eigendom der vereeniging is, terwijl getracht wordt het verder benodigde door een obligatie-leening bijeen te krijgen. De beschikbare gelden waren slechts voor drie vierden voldoende voor de verbouwing en de inrichting van de aangekochte huizen, het ontbrekende werd geleend.

En nu eindelijk is alles gereed.

In het clubgebouw zijn zalen tot gezellig verkeer, logeerkamers, een eenvoudig restaurant, een speelzaal en een leeskamer met verschillende tijdschriften en dagbladen. Verder vindt men er eenige vergaderzalen, die ook verhuurd zullen worden aan vereenigingen, die daaraan behoefte hebben, d.w.z. niet speciaal aan feministische vereenigingen; ook voor andere zullen ze beschikbaar zijn.

Een hoekje van de smaakvol en gezellig ingerichte conversatiezaal.

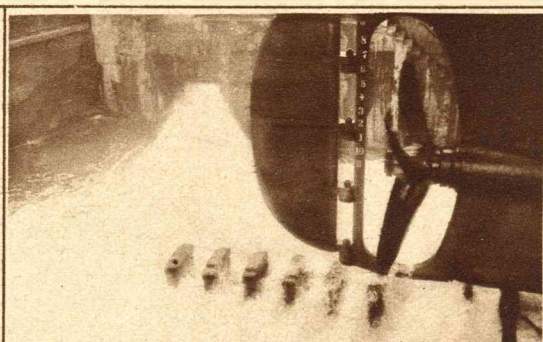
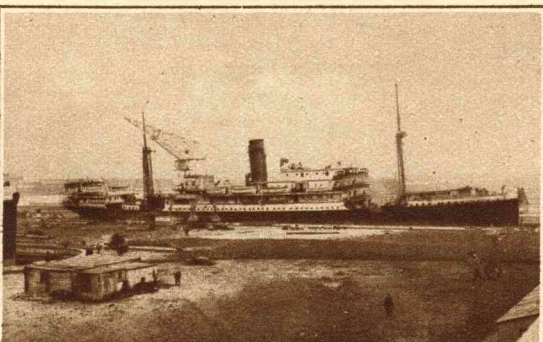
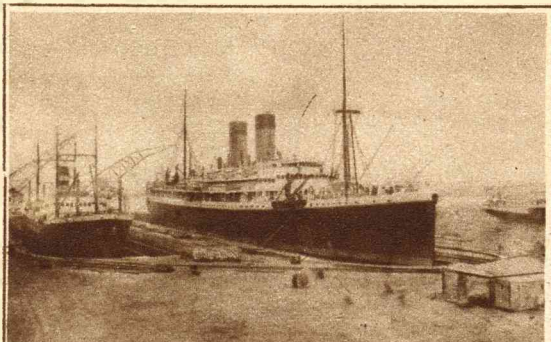

Een gedeelte van de eenvoudige, maar vriendelijke leeskamer.

STADSNIEUWS

Een drietal kiekjes betreffende het Israëlitische Paascheest. Links: Bij karren vol worden de matzes van de fabriek vervoerd naar de wederverkoopters en naar de stations, want ook zeer veel gaat er naar buiten, waar geen matzesbakkerijen zijn; midden: Een paar jongens die een vrachtje naar huis brengen, proeven onderweg al vast eens; rechts: De vrouwen zorgen reeds tijdig haar Paaschbrood in huis te hebben.

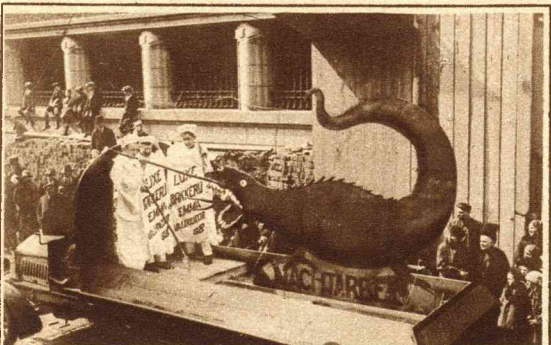
De Nederlandsche Dokmaatschappij, waarvan wij in ons nummer van 29 Februari reeds een serie foto's gaven, is deze week officieel geopend. Naar aanleiding daarvan nog enkele foto's, waarvan de eerste twee samen een duidelijk overzicht geven van de drie naast elkaar gelegen dokken. In het middelste ligt de *Johan de Witt*, in het rechtsche de *Zeelandia*. Op de derde kiek ziet men hoe het water het dok binnenstroomt, wanneer de valdeur in de sluis wordt geopend.

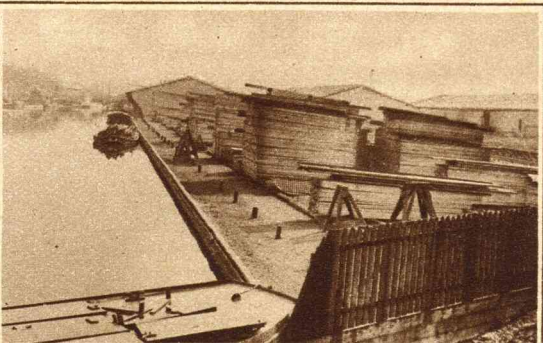
De huldiging van Chrispijn Sr. op het Stadsschouwburg-tooneel. De heer Miche, voorzitter van het huldigingscomité, spreekt den gouden jubilaris toe.

Joh. Oostelaar, directeur van het Muziekgezelschap „Trou moet Blijcken", die 19 dezer zijn 50-jarig-teest als musicus viert.

Zondag hield de afd. Amsterdam der Ver. v. fokkers en liefhebbers van Duitsche herdershonden, in het IJ-paviljoen een clubmatch. Een overzicht van den ring.

Een drietal kiekjes van den reclame-optocht van de „Recla" die de vorige week door onze straten trok. Er reden zeer origineele wagens in den optocht mee.

Waar alle Haarlemmers, maar ook alle Amsterdammers, als ze in Haarlem komen, naar gaan kijken: De herten in de Hertenkamp.

Op den Admiraal de Ruyterweg werd Donderdag een verhuishwagen door een van Haarlem komende tram aangereden. De aangerichte schade.

De staking in Zaandam behoort weer tot het verleden. Wij geven hier nog een kijkje van een houtwerf, zooals die daar vereenzaamd lag.

„DE AUTO DES DOODS”

DOOR JOHN RALEIGH

„Ik zag vanmorgeneen Ford, 'n doodgewoon Fordje, dat per ongeluk tegen een grooten Cadillac opreed. Het Fordje vloog over den Cadillac, sloeg een eindje verder te pletter tegen een verkeersagent, de eene band hing om den agent, de carburateur vloog ergens op 'n vierde verdieping een kantoor binnen en verwondde een typiste. Toen kwam van onder de Fordfragmenten een oud mannetje met 'n abnormaal langen baard. Hij was de chauffeur van het Fordje.

En hij vond dat het accident bijzonder goed was afgelopen.

Door dit voorval werd ik herinnerd,” ging Tom Highens, de hoofdredacteur van de N.Y. „Times” voort, „aan een gevaarlijk en ontzettend avontuur met 'n auto in de Rocky Mountains.”

Ben Ower, journalist, ondergeschikte en vriend van Tom Highens luisterde met aandacht naar de vertelling. Hij wist bij onderverinding dat de avonturen welke Tom beleefde altijd avontuurlijk en vol sensatie waren. Maar ook wist Ben dat Tom dikwijls met 'n smoesje een eind aan z'n vertellingen maakte. Dan weer zeide hij aan 't slot van een verhaal: „toen ik ontwaakte was ik een lijk”; of: „ik werd onthoofd”; of: „ik ontwaakte uit een bange droom.”

Aan de hand van deze dingen, wist Ben dat hij de story's van zijn collega Tom nooit au sérieux mocht nemen.

Hij zei dit dan ook ronduit tegen Tom, doch deze zeide er alles onder te willen verdedden dat de story echt was beleefd en nog wel door hem — Tom.

„Welnu, ik wil je dezen keer gelooven,” zei Ben, „maar je hebt me anders nog nooit verteld dat je een meisje hebt gehad dat Thea heette.”

„Dat behoef ook niet,” zei Tom, „als zij maar in mijn herinnering voortleeft.

Maar laat ik je de geschiedenis vertellen. Wat ik je vertel is heusch geen praatje, ook geen avontuurlijk verhaal met als slot 'n mop of 'n droom. Neen, Ben Ower, het is waar gebeurd en als je er plezier in hebt mag je het verhaal gerust stenografeeren. Dan kan het in het Zondagsblad en heb jij weer 'n extratje.”

„Begin maar,” zei Ben Ower ongeloovig.

„Luister je, Ben?”

„Yes!”

„Welnu, op zekeren dag, het was in het hartje van den winter, was ik op weg naar Vancouver. Deze stad ligt, zooals je weet, achter de Rocky Mountains en dicht bij zee.

Ik was van South-Marshfield Av. in Chicago met 'n prachtige Buick-auto vertrokken.

Daar de wagen van alle comfort was voorzien en ik niet al te veel haast had, besloot ik er eens 'n echt gezellig reisje van te maken.

Een vriendinnetje uit m'n jeugd, zij heette Thea Pafler, ging met mij mede. Ik durf gerust te zeggen, dat ik razend veel van 't meisje hield. De gevoelens waren wederkeerig, ik ben echter niet met haar getrouwd, aangezien zij mij na 'n verlovings van 'n half jaar niet den waren Jozef vond.

Het heeft mij altijd vreeselijk gespeten, en het spijt me nog, want in mijn oog was zij het liefste en mooiste meisje uit geheel de wereld.

Ik heb haar, nadat de verloving af was, slechts eenmaal gezien; zij vertelde toen dat zij getrouwd was. Ik moest dus, wilde ik me niet kinderachtig aanstellen, elke andere gedachte uit 't hoofd zetten. Ik hoop echter, en zulks van ganscher harte, dat zij het goed heeft en 'n man bezit die van 'r houdt. Want zie je, als ik wist dat zij het niet goed had”

„Ik meen me te herinneren,” zei Ben Ower, „dat je over een autotocht in de Rocky Mountains zou spreken.”

„Wait your time, old boy, dat komt. Maar de inleiding moest er toch ook zijn. Welnu, diezelfde Thea ging met me mede naar Vancouver.

Ik zat aan 't stuur, zij naast me. Het was wel bitter koud, maar daar de wagen geheel gesloten was, hadden wij er geen anderen last van dan een voortdurend opwrijven van de voorruit.

Den eersten nacht sloegen wij ons kamp op in n hotel in Salt-creek-city. Zij sliep op de vijfde etage, ik op de eerste.

bergketen hebt bereikt. Dan echter loopt de weg weer naar beneden, maar nu vrij steil.

Die weg duurt, daar er eenige bochten zijn, ongeveer 20 kilometer. Rechthout gaat niet, want er zijn twee afgronden welke ongeveer vijftien meter breed zijn. De eerste afgrond van boven af loopt gelijk met den bovenkant, de tweede afgrond echter ligt minstens acht meter dieper.

Groote Hemel, als ik toen geweten had welk ontzettend gevaar Thea en mij te wachten stond Ik zou de reis niet hebben gemaakt.

En toch heb ik niet veel spijt, dat 't gebeurd is: het is goed afgelopen, maar wat ik heb meegemaakt was wel het vreeselijkste oogenblik van mijn leven.

Toen wij het plateau hadden bereikt, kwam Thea naast mij aan 't stuur zitten.

Achter in den wagen had zij natuurlijk niet zoo'n mooi uitzicht op het landschap dat diep onder ons lag en dat wij zoo dadelijk met 'n flinke snelheid zouden tegemoet rijden.

Ik zette den motor stop en liet de voertrem zachtjes los. Langzaam zette de wagen zich in beweging. Spoedig echter liep de wagen vlugger en had ik niets anders te doen dan recht voor me uit te zien en het stuurrad stevig vast te houden. Steeds sneller schoot de wagen naar beneden en omdat ik al bijzonder veel op Thea lette en ook veel met 'r sprak, lette ik niet precies op den afgelegden afstand

Plotseling, op geen 300 meter afstand dook de afgrond voor ons op!

Nu moest ik krachtig remmen en tegelijkertijd al mijn chauffeurskunst aanwenden om vlak voor den afgrond de bocht te nemen.

Ik remde dus opeens uit alle macht en hield krampachtig het stuur vast.

Groote God, — wat was dat? Met 'n scherpe klik hoorde ik iets springen . . . en . . . de wagen reed pijlsnel voort. De rem werkte niet meer Ik begreep dat als er geen wonder gebeurde, wij beiden in den afgrond te pletter zouden vallen.

Ik probeerde de handrem, ook deze weigerde en met vreeselijke snelheid vlogen wij den afgrond tegemoet. Thea had het gevaar gezien en slaakte een vreeselijken kreet zij hield de hand voor de oogen

„Moed, Thea, moed, lieveling!” riep ik uit en greep het stuurrad zoo mogelijk nog steviger vast.

Maar nu was de afgrond bereikt, ik zag het onmogelijke om den korten draai te nemen in en de auto suisde door de lucht Geen vijf tellen later kwamen wij met 'n tamelijk harden smak aan de andere zijde weer op de rots terecht — wij reden weer voort

Thea opende de oogen, keek angstig voor zich uit „Zijn we over den . . . afgrond . . . Tom?” vroeg zij sidderend van angst.

„O, ja, zeker, kind,” zei ik gemaakt vrolijk „vondt je het erg? Die afgrondjes beteekenen niets, hoor! Iemand die 'n beetje sturen kan, rijdt er niet voor om”

„Ik was doodsbang,” zuchtte Thea, „en ik meende reeds met 't leven te hebben afge-rekend.”

Hoe haal je dat in je hoofd, lief kind? Wij worden beiden honderd jaar!”

HET MEREDYLL-KWARTET

dat met zooveel succes hier optreedt en door zijn kwartetspel met klavier vele muzikliefhebbers stormenderhand veroverd heeft. Van links naar rechts: Bessie Rawlins, viool, Emile Doehard, violoncel, Margarite Meredyll, piano en Raymond Jeremy, viool.

's Nachts brak er plotseling een groote brand uit en hoorende dat reeds de derde etage had vlam gevat en ettelijke menschenlevens op 't spel stonden — het huis was boordevol — ijde ik naar boven en na vele pogingen en het redden van mij totaal onbekende menschen, vond ik Thea.

Zij was meer dood dan levend. Ik droeg haar naar de lift, stapte er in en op 't zelfde oogenblik brak de kabel.

Pijlsnel vloog het ding naar beneden. Er volgde een ontzettende schok, ik meende dat m'n ribben evenals 'n paar koehorens door mijn hoofd staken, toen werd ik bewusteloos.

Eerst drie dagen later her kreeg ik het bewustzijn, bijna gelijk met Thea.

Twee weken later verlieten wij beiden genezen het gasthuis en zetten onze zoo wreed onderbroken reis voort.

Nu had ik echter niet zooveel tijd meer als in 't begin en ik liet den motor dus full speed loopen met het gevolg dat wij nog voor de avond viel de Rocky-Mountains bereikten.

Bij de Green-flag — zoo genoemd omdat dat altijd een groote groene vlakte is — gekomen, moesten wij de rots met de auto beklimmen.

Dat is niet zoo moeilijk als 'het wel lijkt. Zacht glooiend gaat het daar opwaarts tot — dat je plots, op ongeveer 200 meter gekomen, den top van een der hoogste gedeelten van de

Terwijl ik zoo sprak, suisde de auto weder pijlsnel voort en deed ik zoo bedekt mogelijk alle moeite den wagen tot stilstand te brengen.

Niets hielp... en daar diep beneden mij zag ik den tweeden afgrond.

Dien zou ik nooit overkomen! Overkomen misschien wel, maar hoe?

Zooals ik reeds zei lag het gedeelte van den weg aan de andere zijde aanmerkelijk dieper. De wagen moest te pletter vallen... we zouden zoodra de wagen den rotswand verliet door de zwaarte van den motor over den kop slaan!

Er was maar een middel om — misschien — de catastrofe te ontkomen. En dat moest ik, ondanks het idiote idee, probeeren.

"Thea," schreeuwde ik meer dan ik sprak, — "vlug, klim over de bank. Ga achter in den wagen staan... op je teenen... Bereid je voor op 'n flinken schok."

"Nee, toe, Tom — doe 't niet," smeekte zij... "neem liever de bocht! Tom, ik ben bang, o zoo bang..."

"Naar achteren!" schreeuwde ik haar toe... "ik kan niet anders... de remmen weigeren."

Door een schier krankzinnigen angst aangegrepen sprong zij over de bank en drukte zich stijf tegen den achterwand.

En toen, beste Ben, toen deed ik het vermetele... ik gaf den motor vol gas. Ik heb niet op den snelheidsmeter gekeken, maar schatte in dat moment onze vaart op 250 K.M. per uur.

De wagen verliet den rotswand... zeilde, tegelijk schuin vallend, naar beneden en... met 'n vreeselijken slag vielen wij op den grond.

De wagen zakte door zijn wielen als 'n sterfend paard door zijn pooten. De slag verdoofde me gedienstelijk... toen gebeurde er iets vreeselijks! De benzinetank was gesprongen en had vlam gevat. Het gaf eerst 'n ontzettenden knal en in 't volgend oogenblik stond de wagen in brand.

Ik sprong uit den wagen... Thea moest gered worden! Ik keek door het ruitje naar binnen... zij was bewusteloos. Ik greep de deurknop, wilde haar er uittrekken... helaas... Door den smak was de deur geheel verwrongen en niet open te krijgen. Na vreeselijk veel moeite gelukte me dat en terwijl de auto in vlammen opging zat ik met de bewustelooze Thea op mijn schoot...

O, Ben, ik heb toen zoo'n vreeselijken angst uitgestaan. Uren in den omtrek was mensch noch huis. Er was geen water om haar slapen te betten... en wat ik van geneesmiddelen en voedsel bij me had, was met de auto verbrand...

Bovendien viel nu net de nacht... De nacht die wel de vreeselijkste van mijn leven is geweest. De koele nachtlucht echter bracht Thea weder bij kennis... Zij sprak niets en ook ik durfde niets te zeggen.

Ik liet haar met 't hoofd in mijn schoot inslapen en den volgenden morgen zetten wij onzen tocht voort... Als menschelijke wrakstukken. Eindelijk bereikten wij een huis... Brave menschen hielpen ons... Thea heb ik — zooals ik je zeide — nog eenmaal terug gezien. Zij vertelde dat ze getrouwd was... ik feliciteerde haar, durfde anders niets te

vragen — niet eens te spreken over de auto des doods. Ik wist dat ik Thea had verspeeld... voorgoed..."

"En," vroeg Ben, "heb je de auto van de verzekering vergoed gekregen?"

"Lieve hemel, da's waar ook!" zei Tom lachend, "dat is waar ook. Dat heb ik vergeten er bij te liegen!"

ONS KINDERHOEKJE

DE AUTOBUS

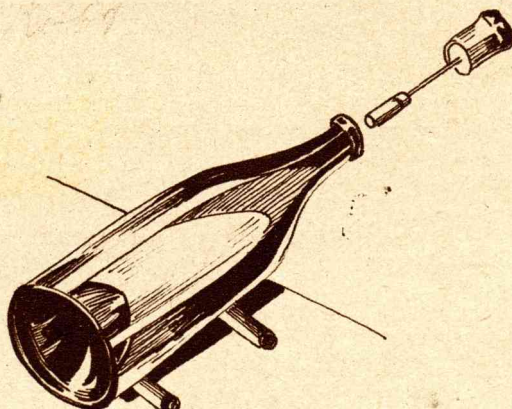
Plotseling zag hij, hoe een jongen van een jaar of zeventien met behulp van een polsstok over de beek sprong.

Nu werd de toestand onhoudbaar! Max gaf een teeken en de woudloopers openden onverwachts een stormaanval op de krachtbewuste dorpsjongens. Deze moesten wijken. Nog een aanval en... de woudloopers hadden voldoende aanloop om over de beek te springen.

Bijna tegelijk bereikten ze den overkant van het beekje.

Max Kramer liep toe op den slungel, die over de beek was gesprongen. Deze hield hem

HET KANONSCHOT

Wilt ge, terwijl ge aan de eettafel zit, een kanonschot lossen 'een knal laten hooren, die zenuwachtige menschen verschrikt doet opspringen, de kogel een heel eind zien wegschieten en de tegenbeweging waarnemen, zooals dit ook plaats vindt bij kanonnen? Welnu, neem dan een groote flesch met dikke wanden, b.v. een champagneflesch, en vul deze voor een derde deel met water. Hierin lost men iets of wat dubbel-koolzure natron op. Vervolgens doet men een weinig mijnsteenzuur in een cylinder, welke men gemaakt heeft van een oude speelkaart, waarvan men de eene zijde met een propje vloeipapier dichtmaakt. Deze patroon bevestigt men nu aan de kurk van de flesch welke men op de flesch zet, welke nog steeds recht op tafel staat. Door den bodem van de patroon steekt men een naald, waaraan men een draad vastknoopt. De open zijde van den cylinder moet naar boven gekeerd blijven. Hierna doet men stevig de kurk op de flesch, nadat men de lengte van den draad zoodanig genomen heeft, dat de bodem van de patroon niet met het water in aanraking komt.

Ons kanon is nu geladen en we hebben niets anders meer te doen dan het af te vuren. Daarvoor leggen we de flesch horizontaal op twee ronde potlooden, welke naast elkaar op tafel liggen.

Het water dringt in den cylinder, lost het wijnsteenzuur op en er ontwikkelt zich plotseling koolzuur, welke maakt dat de kurk met een harden knal wegschiet, terwijl de flesch op de potlooden achterwaarts rolt.

ROOKT

Spartan

zijn stok voor. Met een aalvugge beweging boog Max daar onder door! Een stevige vuistslag en... de ander plonste met een luiden kreet in het water.

"Vooruit," beval Kramer aan de woudloopers en dezen gingen hem na, zonder te weten, waarheen hij hen zou brengen.

Max liep recht naar een groote schuur, die daar vlak bij stond, overtuigde zich, dat er niemand in was, en ging, gevolgd door zijn vrienden, binnen.

Inderhaast werden alle ingangen gegrendeld en eenige jongens gingen naar den hooizolder, om van daaruit een oogje in het zeil te houden.

"Dat kan langdradig worden," meende Max, toen hij hoorden dat de jongens over de beek waren getrokken en de schuur belegerden.

Max ging eens rondkijken en kreeg plotseling een idee.

"Ik heb het! Help me," was alles wat hij zei.

Achter de schuur was de boerderij gelegen en het erf tusschen beide gebouwen in werd bewaakt door een hond. Geen der dorpsjongens durfde hier komen!

Door een der vensters van de schuur werd een groote boom, zooals men die 's zomers gebruikt, om het hooi op den wagen vast te leggen, geschoven, en Max klom er langs op het dak van de boerderij. Aan de andere zijde liet hij zich afglijden en was vrij...

Nauwelijks was Kramer weg, of de boer verscheen en beval den jongens uit de schuur te komen. Natuurlijk gehoorzaamde niemand. Een der deuren werd opengebroken en de boer trad binnen. Niemand te zien. De jongens hadden zich verborgen. De boer liet dan den waakhond los en zond dezen de schuur in. "Het is in orde," riep Max Kramer, die plotseling door het venster naar binnen sprong. Hij verklaarde echter niets.

Een langgerekt claxon-sigitaal gilde door de lucht en onder remgeknars stopte de autobus, die het dorp aandeed, voor de schuur.

"Wat is hier te doen," vroeg de chauffeur verwonderd.

Willem, de chauffeur, was algemeen bekend, en gevreesd om zijn geweldige spierkracht.

De jongens trachtten hem onder razen en schreeuwen het geval duidelijk te maken. Ook de boer kwam nu naderbij en stond eenigen tijd met Willem te praten.

"Dat zal ik wel eens even opknappen," beloofde Willem. "We zullen de gordijnen maar sluiten, anders zien ze mij, zonder dat ik hen zien kan!"

Willem sloot de gordijnen van de autobus, opende de schuurdeur en reed zijn wagen, nadat de boer zijn hond had teruggeroepen, zoo voor de schuur, dat de wanden van het gebouw het voertuig raakten.

Hij wierp het portier in de schuurdeuropening open. Hij kon nu binnengaan, zonder dat men hem van buiten kon zien.

"Komt maar hier, jonheeren," riep hij. De woudloopers kwamen te voorschijn en hieven op een teeken van Max een waar gehuil aan. De dorpsjeugd buiten joelde, omdat "de internaats-joggies zoo fijn d'r portie kregen."

Toen het geschreeuw lang genoeg geduurd had, gingen de woudloopers in de autobus. "Hoeveel kost dat," vroeg Max.

"Niets," was het antwoord. "Ik heb van den boer een fooi ontvangen, om jullie een pak slaag te geven. En daar kan best een gratis ritje af."

De motor snorde en de auto zette aan.

De dorpsjeugd stond met open mond verwonderd toe te zien, toen plotseling de gordijnen van den wagen werden geopend en de woudloopers verschenen.

"Lang zullen ze leven," zongen ze.

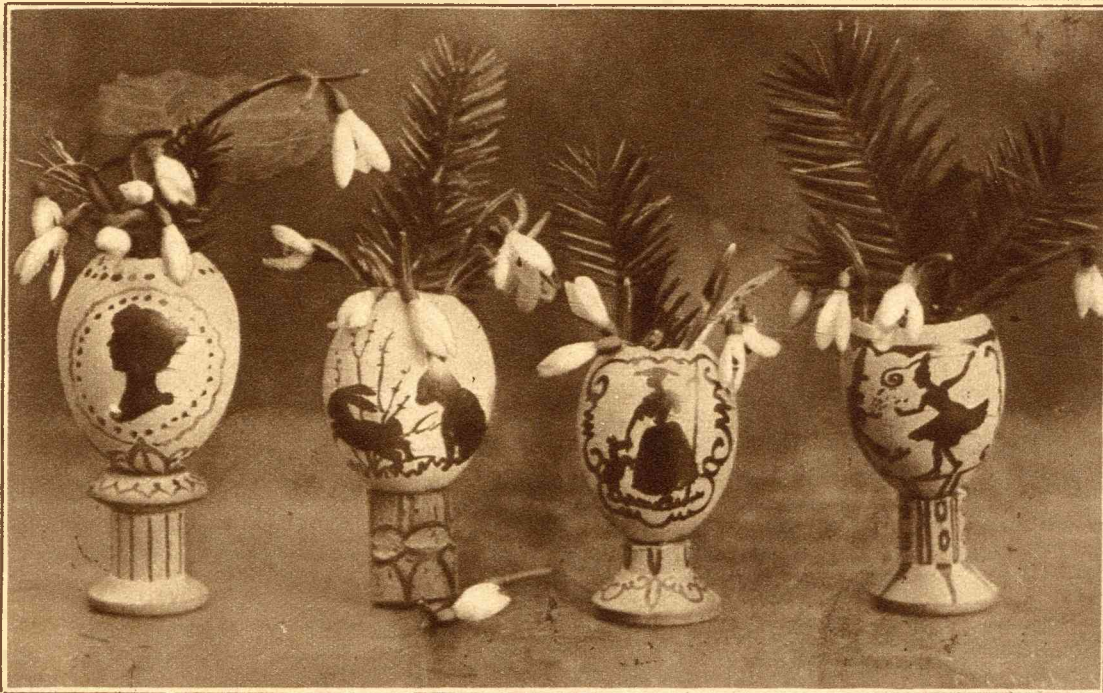
Dit was de tweede maal, dat de dorpsjongens werden verslagen.

Het bekende adres voor prima Optiek

Amstel 210

DE VROUW EN HAAR RIJK

EEN AARDIGE TAFELVERSIERING VOOR PASCHEN.

RINGHORLOGES.

Jarenlang is het verlangen van iedere dame uitgegaan naar het bezit van een armbandhorloge. De armbandhorloge-industrie heeft in de laatste jaren allerlei modellen op de markt gebracht: vierkante, achtkante, ovale horlogetjes van zilver, goud en platina, en in den laatsten tijd uitsluitend aan een lint van zwart rips. Mag men berichten gelooven, die uit Zwitserland, het paradijs van de horlogerijverheid komen, dan zal het armbandhorloge een gevaarlijken concurrent krijgen in een nieuw horloge, het ringhorloge. De Zwitsersche horloge-industrieelen deelen mede, dat zij uit Amerika, uit Engeland, uit Frankrijk en ook uit Duitschland en uit Oostenrijk groote bestellingen van ringhorloges ontvangen.

Deze ringhorloges zijn miniatuurhorloges, op ringen aangebracht. Men heeft deze buitengewoon kleine horloges tot dusver uitsluitend met de hand vervaardigd en dientengevolge was de prijs nogal hoog; in den laatsten tijd evenwel hebben eenige Zwitsersche horlogefabrieken machines gemaakt voor de vervaardiging van dergelijke horlogetjes.

Toch is het niet aan te nemen, dat in afzienbaren tijd de prijs van ringhorloges met dien van armbandhorloges kan concurreeren. Andere Zwitsersche horlogefabrikanten zijn van meening, dat dergelijke kleine horloges niet nauwkeurig kunnen loopen, dus niet betrouwbaar zijn en dat het met de ringhorlogemode spoedig uit zal zijn. Aan den anderen kant beweren kenners van de Zwitsersche horlogerijverheid, dat die zeer goed in staat is, volstrekt betrouwbare ringhorloges te maken.

GELIJK LOON VOOR GELIJKEN ARBEID

Een door de Zweedsche regering in 1921 ingestelde commissie, belast met het onderzoek van de loonen en de pensioenen van vrouwelijke staatsambtenaren, heeft onlangs haar verslag uitgebracht. De „Informations Sociales”, het weekblad van het Internationaal Bureau van den Arbeid, geeft een overzicht van de voornaamste conclusies uit dit rapport.

De Commissie stelt voor een gelijke betaling voor mannelijke en vrouwelijke ambtenaren met toepassing van het beginsel van den familie-toeslag. Uitgaande van het principe, dat de door vrouwen verrichten arbeid niet duurder mag zijn dan die van mannen (gelijk loon voor gelijken arbeid) is de commissie van

DE VROUW IN DE JAPANESE KUNST.

Een der meest opzienbarende werken van de tentoonstelling van bekende Japaneesche kunstenaars, die te New-York gehouden wordt, is bovenstaand stuk, getiteld „Kwannon” van den beroemden Japaneeschen schilder Kwarski S. Sadakatu.

meening dat een zeker verschil in de loonen aan mannelijke en vrouwelijke ambtenaren om de volgende redenen rechtvaardig is:

1. Het ziektecijfer van vrouwen is meer dan 40 pCt. hooger dan dat van de mannen.

2. Vrouwen genieten speciale voordelen ten aanzien van het ouderdomspensioen; zij hebben er meestal drie jaar eerder recht op dan de mannen, doordat zij eerder in dienst treden en zij gemiddeld langer leven dan de mannen.

3. Naar verhouding is de hoeveelheid arbeid door mannen verricht grooter dan die door vrouwen, en

4. Verschillende andere redenen, zooals b.v. de militaire dienstplicht van de mannen en de noodzakelijkheid van den staat om rekening te houden met de loonen op de vrije arbeidsmarkt.

Er worden intusschen uitzonderingen voorgesteld voor vrouwelijke ambtenaren in hogere rangen (graad 15 en hooger). In rangen waar promotie gemaakt wordt door verdienste moet het salaris voor mannen en vrouwen hetzelfde zijn, maar het uitgekeerde salaris van de vrouwen moet zooveel lager zijn dan dat van de mannen als het bedrag dat de laatsten moeten storten voor pensioen voor vrouwen en kinderen.

Door deze uitzonderingen zal het verschil in salaris volgens de voorstellen van de commissie uitgedrukt in procenten voor de verschillende rangen zijn: graad 1—6 (de laagste): 14 pCt., graad 7—9: 12 pCt., graad 10—12: 10 pCt., graad 13—14: 8 pCt.

De vrouwelijke leden van de Commissie verklaren in een memorandum, dat zij de voorgestelde oplossing van het vraagstuk principieel niet bevredigend of afdoend achten, maar dat zij hebben besloten haar goedkeuring aan het voorstel te hechten met het oog op de staatsfinanciën en om geen uitstel van de inwerkingtreding van de nieuwe wet betreffende de benoeming van vrouwelijke staatsambtenaren te riskeeren.

DIVERSEN.

Het verwijderen van gras tusschen steenen is afdoende te bereiken door begietingen met een 25 pCt. zoutoplossing in het water, bij droog weer.

Als men de bladeren van sterkriekende rozen in een pot legt, die goed gesloten kan worden, iets zout en alcohol er aan toevoegt en den pot van tijd tot tijd eenige minuten opent, heeft men steeds rozengeur in de kamer.

DE VROUW IN DE JAPANESE KUNST, maar nu nog meer letterlijk: een met zeldzaam fijn Japaneesch schilderwerk versierde pyama.

GRIJZE HAREN

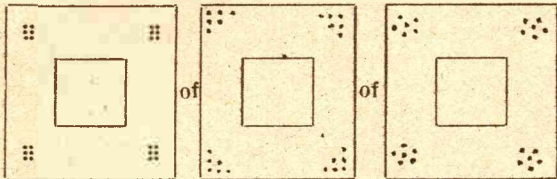
HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor Indië prijsverhooging. Vertegenwoordiger: F. GEELIN, Soerabaja.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.)

UITSLAG PRIJSVRAAG XIX

Ditmaal was het aantal goede oplossingen buitengewoon groot; het overtrof aanmerkelijk dat der foutieve inzendingen.

De juiste oplossing der prijsvraag is deze, dat er in iederen hoek van de lijst zes steenen geplaatst worden, zoodanig, dat er aan iederen kant van de lijst twaalf te zien zijn.

Bij loting onder de goede oplossers werd de eerste prijs: een fraai dames-polshorloge in étui, toegewezen aan: Mej. Hilgerdenaar, v. Beuningestraat 11, A'dam, die bij haar oplossing het volgende versje inzond:

Zinnen streelen

Met juweelen?

Ach, een prijs maakt mij reeds blij.

Wel begeerlijk,

Niet oneerlijk;

Ja, zóó zijn er veel met mij!"

Een fraai marmeren klokje werd toegewezen aan: J. Molenkamp, Hamelweg 12, Apeldoorn.

Een Gillette-scheerapparaat aan J. H. Kress, Okeghemstraat 18, A'dam en aan E. Hos, Gasthuislaan 132, Haarlem.

Een kistje Spatramsigaren aan C. J. v. Coolwijk de Boer, Wijtenbachstraat 32; aan T. G. A. Siderius, Zaagmolenstraat 32; aan A. de Haan, Ravenstraat 9; aan J. H. van Lier, Camperstraat 24 en aan De Waal, Linnaeus-parkweg 84, allen te A'dam.

Een bus Amstelcacao van een pond aan: J. C. Kraak, Overtoom 490; aan G. H. Gantvoort, Weteringschans 97, aan Th. A. Ruys, Sluisstraat 24, allen te A'dam; aan Mevrouw Helmer, Oudekerkerlaan 24, Diemen en aan W. P. Minderman, Vrolikstraat 172 Amsterdam, die zijn oplossing vergezeld deed gaan van onderstaand versje:

"Ach, had ik zóó veel diamanten,
'k Keek naar geen raadsels in de kranten,
Hoe leuk en aardig zij soms zijn.
Maar als Amsterdammer, „Stad“-genoot,
Geniet 'k van elk plaatje, klein of groot.
Mijn oog viel dus ook op deez' vraag —
Met bijgaand schetsje ik 't dan ook waag!"

Een bus Amstelcacao van een half pond aan:

M. Hagenaar, Celebesstraat 61; aan M. Bormert, Pieter Aertsstraat 49; aan A. van den Berg, J. v. Lennepkade 14, allen A'dam; aan C. Manders, St. Thomascollege Venlo en aan Mej. Annie Kuynenberg, Zuiderhoofdstraat Z. 4, Krommenie.

Een doos luxe post aan: K. Dijkhuizen, Parallelweg, W. Vlaardingen en M. J. v. d. Kwast, De Clercqstraat 53, A'dam.

Een pak five o'clock tea aan H. Kuyken, Ceintuurbaan 350; aan H. K. Scheffer, Linnaeusstraat 67, aan P. J. Jaspers, Celebesstraat 31; aan H. A. Mustert, Damrak 93, allen te A'dam en aan H. Kulk, Stationsweg 55, Leiden.

PRIJSVRAAG XXI

Ter afwisseling geven we ditmaal eens een geheel ander soort prijsvraag, die, naar we vertrouwen, bij onze lezers en trouwe oplossers-inzenders wel in den smaak zal vallen. Wij plaatsen hieronder een vijftal tekeningetjes, ieder voor zich den naam in beeld brengend van een in onze stad en de omgeving welbekende plaats. Welke vijf plaatsen zijn dit?

In ons volgende nummer zullen wij andermaal vijf dergelijke tekeningetjes opnemen. Vraag is nu, de tien plaatsnamen, die de tekeningen in beeld brengen, onder elkaar, op een briefkaart te schrijven en die vóór den 1sten Mei te willen toezenden aan den Prijsvraagredacteur van

De Stad Amsterdam, Heerengr. 131, A'dam.

Op een briefkaart. Nogmaals vestigen wij daarop de aandacht, omdat er nog steeds brieven met prijsvraag-oplossingen worden ingezonden, niettegenstaande wij reeds herhaaldelijk hebben meegedeeld, dat die niet kunnen meedingen naar de prijzen; brieven met oplossingen gaan onverbiddelijk de prullemand in. Het aantal inzendingen is elke veertien dagen zóó groot, dat het ons onmogelijk zou zijn, zooveel brieven te openen en door te zien. Vandaar den eisch dat wij alleen briefkaarten

Drinkt ook in de wintermaanden

Victoria-Water

Oberlahnstein

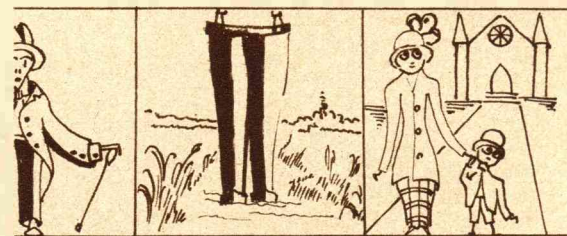
het bevordert de digestie en een regelmatige afscheiding der vochten.

Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Literischroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

willen ontvangen. Deze verklaring geven wij hier naar aanleiding van zoo nu en dan inkomende brieven, waarin ons gevraagd wordt, waarom we zoo op briefkaarten gesteld zijn. Als prijzen stellen we voor de goede oplossers beschikbaar:

1 fraai Japansch theeservies, 1 nikkelen klokje, 2 echte Gillette scheerapparaten, 5 kistjes Spatramsigaren van 25 stuks, 2 dozen luxe post, 1 beschuitton, 1 bonbonmandje, 25 kunstplaten.

Men lette er op, dat ditmaal de prijsvraag uit twee deelen bestaat; m. a. w. dat men óók de plaatjes die in het volgende nummer zullen verschijnen, moeten worden verklaard, wil men voor een prijs in aanmerking komen. Men zende ons dus alle tien de plaatsnamen op één briefkaart, niet deze week vijf en de volgende week nogmaals vijf. Niet complete inzendingen of in tweeën gezonden oplossingen komen niet in aanmerking.

BERICHT.

Met het oog op den Goeden Vrijdag wordt de bezorging van de „Stad Amsterdam“ deze week eenigszins vervroegd en wordt de bijvoeging van den gratis-roman „Het Geheim van twee Letters“ ÉÉN WEEK uitgesteld.

DE DIRECTIE.

GEBR. PRINS- OPTICIENS
TELEF. 35727.

KERKSTRAAT 52 1/2 LEIDSCHESTR.

FILIAAL: TOLSTRAAT 93, b/d v. WOUSTR.

Goede en goedkope adressen voor
AMERIKAANSCH OPTIEK

Recepten H.H. Oogartsen worden binnen enkele uren uitgevoerd.

Wijnhandel JOH. GÖTZ & CO.

Amstel 161-163 (bij de Hooge Sluis)

Telefoon 52173

Filiaal: Hendrik Jacobszstraat 13

Per flesch

Belegen Bordeaux Medoc . . . f 1.10

Witte Bordeaux Graves . . . 1.50

Belegen Bourgogne Wijn . . . 2.00

Echte Samos . . . f 1.25 - 1.40

Echte Portwijn . . . 1.25 - 1.50

Oude Malaga Medicaal . . . 2.-

Advocaat f 2.50 - 3.50

Bordeaux, Rijn- en Moezelwijn, Gallipoli.

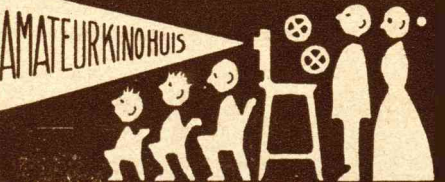
Rijnbende's fijne Advocaat . . . f 2.50

„White Label Genever p. Liter - 4.25

Het fijnste Product van Distillateurskunst.

Vraagt onze volledige Prijscourant.

H. SCHEUERMANN & CO
VERTEG: ICA - DRESDEN
AFD. KINOMATOGRAFIE

SPEC. FILM VERHUUR
VOOR PARTICULIEREN
KERKSTRAAT 148. TEL: 34316

BEZUINIGEN

is het slagwoord van onzen tijd Voor den zakenman zijn verschillende wegen, die naar dit doel kunnen voeren Een daarvan is zeer zeker dat hij zijn advertentie's plaatst in die bladen, waarvan hij kan veronderstellen dat zij door een koopkrachtig publiek worden gelezen

DE STAD AMSTERDAM

is zulk een blad Het verzekert U succes

Probeert ze heden

15 cent

INTEEBENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren op DE STAD AMSTERDAM a $\frac{f 1.625}{f 0.125}$ per drie maanden 1) per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Heerengracht 131, of per post, toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van

„DE STAD AMSTERDAM“

HEERENGACHT 131

BEVEELT ONS BLAD AAN BIJ UW VRIENDEN!

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361

VADER KREEG Z'N ZIN.

Ze waren het niet eens over den naam van hun eerstelingetje. Het jonge moedertje wilde een prachtige roman-naam voor haar dochtertje, de gelukkige vader voelde meer voor een eenvoudigen Hollandschen naam.

„Eufrasie moet ze heeten,” besliste moeder.

Vader trok een verheugd gezicht.

„Eufrasie? O, dat bevalt me. Je moet weten, voor ik jou leerde kennen, had ik idee in een ander meisje en die heette ook Eufrasie!”

„Zoo,” zei moeder koeltjes. En toen, na even nadenken:

„Eufrasie is toch eigenlijk 'n malle naam. Laten we de kleine liever Anna noemen, naar moeder.”

HET GENEESMIDDEL.

„Heb je nog een sigaar voor me zooals die van gisteren?”

„Ja zeker. Was ze je zoo goed bevallen?”

„Dank je. Ik wou m'n zoon het rooken afleeren.”

KIBBELARIJ.

Zij: „Ik begrijp niet, van wie onze jongen al z'n fouten heeft. Van mij niet!”

Hij: „Nee, want jij hebt de jouwe nog allemaal.”

DE WIJZE SALOMON.

Hij: „Waarom was Salomon de wijste man van de wereld?”

Zij: „Omdat hij zooveel vrouwen had, die hem goeden raad konden geven.”

HET ONTBREKENDE.

„Ik begrijp niet, dat Vansanten je niet bevalt. De man spreekt als een boek.”

„Ja, maar je kan hem niet zoo gemakkelijk neerleggen, als je er genoeg van hebt.”

HAAR SCHOONHEID.

Zij: „En vond je me zoo mooi, toen je me voor 't eerst zag? Waar was dat?”

Hij: „Op 'n gemaskerd bal.”

GEDAANTEVERWISSELING.

Bedelaar: „Ik ben niet altijd blind geweest, mevrouw.”

Dame: „Nee, dat weet ik, gisteren was je nog doofstom.”

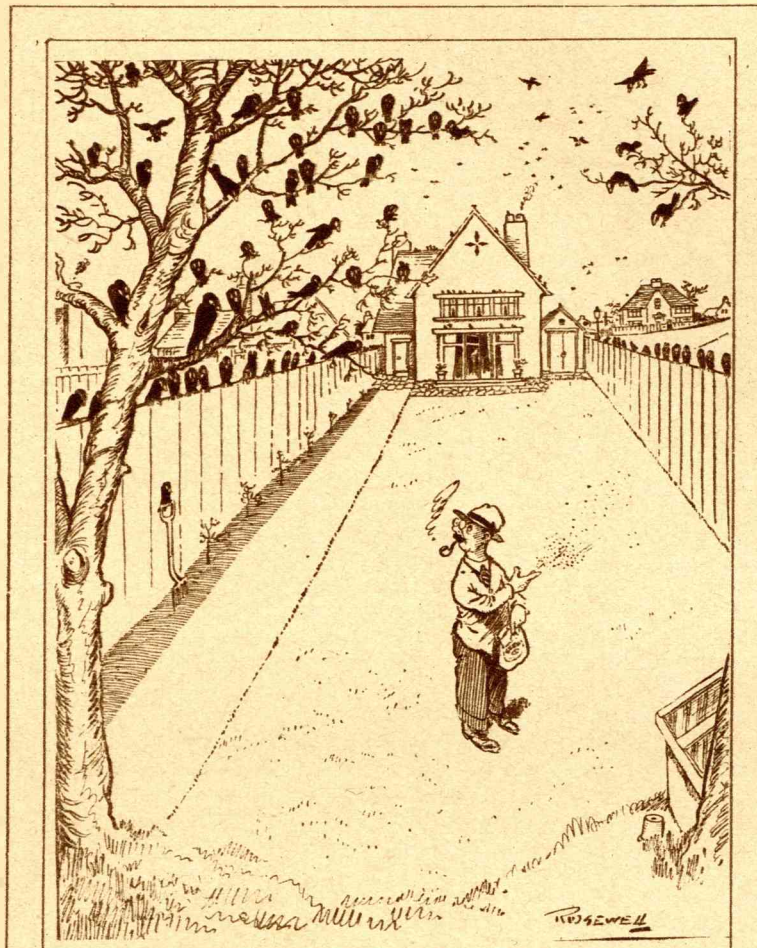
GRIJS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en absoluut onschadelijk. Proefflacon 75 cts. of 85 cts. postw. of remb. Wederverkoopters korting.

Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:

B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam

Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

LENTEBELOFTEN.

(London Opinion)

HIJ WAS HET GEWEND

„Ja, ik kan eigenlijk nog wel een acteur gebruiken,” zei de directeur van het reizende tooneelgezelschap. „Ik heb iemand noodig in een nieuw stuk, maar die wordt dan van een trap gegooid in een ton regenwater. Dat zal je wel niet erg bevallen, hè?”

„O, dat hindert niet,” antwoordde de sollicitant.

„U moet weten, ik heb jaren lang het geld opgehaald van meubels op afbetaling.”

EXAMEN.

Student: „Hoe meer ik over dat onderwerp lees, hoe minder ik ervan schijn te weten.”

Professor: „Ik merk, dat u er héél veel over gelezen hebt.”

LUCHTKASTELEN.

Klein jongetje in den snoepwinkel: „Juffrouw, ik wou komen vragen, of ik zoo'n suikerei van drie centen voor twee centen mag hebben — maar ik heb maar één cent — en die heb ik verloren.”

VEEL ERGER.

Thomas was niet bepaald een lievelingsneef van zijn rijken oom. Tevergeefs deed hij alle moeite om indruk op hem te maken, maar heel gemakkelijk was het niet om den ouden man te imponeeren.

Op zekeren dag ging de jonge man zijn oom bezoeken en toen beiden samen zaten te praten, vroeg de jonge man:

„Oom, zou u het ook niet dwaas vinden, als ik trouwde met een meisje, dat intellectueel beneden mij stond?”

„Veel erger dan dwaas, Thomas,” antwoordde de oom, „veel erger dan dwaas — onmogelijk!”

HET GEVAARLIJKSTE DEEL.

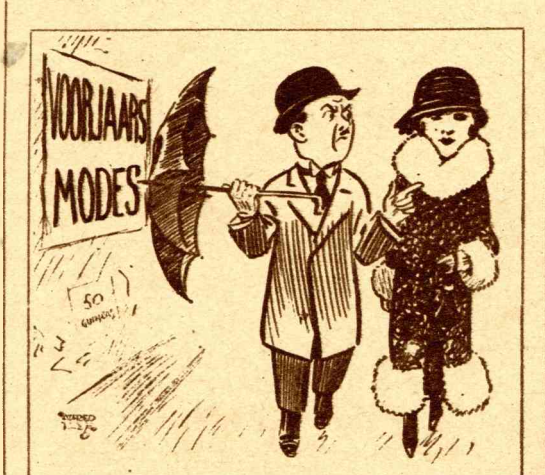
„En wat is er nu wel het gevaarlijkste aan een auto?” vroeg de juffrouw op school.

„De chauffeur, juffrouw,” was het antwoord.

JAGERLATIJN.

„Zeg eens, je hebt me verteld, dat je zoo veel tijgers hebt geschoten in de West en nou hoor ik, dat daar heelemaal geen tijgers zijn!”

„Natuurlijk niet — ik heb ze allemaal dood geschoten.”

DE DIPLOMAAT.

(London Opinion)

GEHOORZAAM.

„Jan je moet even een boodschap voor me doen.”

„Ik wil niet.”

„Foei Jan, spreek je zoo tegen je vader? Kan je niet beleefd wezen?”

„Ik wil, asjeblieft, niet.”

CAFÉ „OOSTERBAAN”
MARNIXSTR. 166
TELEF. 46087
AMSTERDAM

SPECIAAL AMSTELBIEREN
VERGUNNING

KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 'NACHTS.

„MERCURIUS” KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

Uw adres voor Kantoorboeken.

Singel 383 bij het Spul

Telef. 47400, Amsterdam

PASCHEN 1924.

Hoort de voorjaarsklokken luiden
En ons roepen het is „Paasch”.
Op de velden en plantsoenen
Ruischt het jeugdige lentewaas.
Meisjes met hun nieuwe mantels,
Jongens met hun mooiste pak,
Gaan het Paascheest lustig vieren.
Het feest waar jonge kracht in stak.

„De Grot”, een unicum van jolijt
Eldorado der Jordaan,
Zal met de Paascheestviering
In het teken der geneugtiens staan.
De nieuwste Schlagers speelt het orgel
Neerlands grootste orchestron,
Waar zoo menig minnend paartje
Zelfverrukt naar luisteren kon.

In „De Grot” is de Paaschestemming
Tot het hoogste punt gebracht,
In „De Grot” juicht er de feesttoon
Als sprookjes 1001 nacht.
De „opstanding” doet zich daar voelen
Het Koninklijk bier geeft levenslust,
Gaat met de Paschen naar „De Grot” heen:
Daar amuseert de Jordaan zich gerust.

Voor iedere beurs is daar genoeg,
De prijzen zijn zeer laag gesteld,
Omdat wij arme twintigste eeuwers
Reeds door de malaise zijn gekweld.
Gaat dus allen naar „De Grot” heen
Als ge deze regels leest,
En gij hebt een heerlijk luidend,
Lente, Paschen, voorjaarsfeest.

JACOB ARNOLD.

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

Agent, tot dame, wier tasch gestolen is: „En hoe zag de man er uit?”

„Hij was grooter dan mijn man, meer heb ik niet van hem gezien.”

(London Opinion)